

Ключник світів
Наталія Уиллрайт

Розповідь починається з того, як слідчий Лера і оцінювач антикваріату Дарина, випадковим чином втягнута в розслідування, з'ясовують причини вбивства молоді особи. Докази приводять напарниць до мешканців прихованого від людей світу. Дівчата дізнаються, що в смерті молоді особи винен темний маг. Переслідуючи вбивцю, напарниці з іншими учасниками слідства потрапляють в Середні землі. А темний маг стає заручником Пекла. Саме дії темного мага призводять до коливань Хаосу і порушують рівновагу між добром і злом. Темний маг переродиться. Він пройде всі дев'ять кіл Пекла, щоб поневолити мешканців світів. Рівновага розколеться, і це призведе до війни на території світу людей.

Наталія Уіллрайт

Ключник світів

Глава перша

Полковник поліції Св'ятоп'ятов схилився над відірваною жіночою рукою. Роздроблену кістку передпліччя оточували розірвані стрічки м'яких тканин. На перший погляд складалося враження, ніби спочатку її зламали, а потім з силою відірвали від тулуба. Але, незважаючи на трупні плями і блідий колір, рука виглядала бездоганно. Доглянута шкіра, тонкі пальчики з ошатним манікюром. На великому пальці золотий перстень з величезним бордовим каменем. Так би мовити: «Застали зненацька, але я не впала пальцями в бруд». Св'ятоп'ятов представив картинку у себе в голові з балакучою рукою і мимоволі посміхнувся.

– Що такого веселого ви знайшли, шановний Олександрі Миколайовичу, у відірваній частині тіла? – запитав одягнений в цивільне чоловік.

– Ааа, ось і стерв'ятники злетілися, – простягнув Св'ятоп'ятов. – Щось ви довго, ми вже зачекалися.

– Я приїхав ще хвилин двадцять тому, в почуття ВАШИХ підопічних приводив, – відповів чоловік. – Непритомніє молодь. Це ми з вами надивилися за роки служби, а для них труп побачити справжній стрес.

– Так ви ж «лікар» не по живим, а по тим, хто дух випустив, – зі знущальною ноткою вимовив полковник.

– Єхидствуйте-ехидствуйте, Олександр Миколайович, тільки все одно без нашого брата ваші розслідування можна в довгий короб відкладати, як нерозкриті.

– Ой та годі. Що тут розслідувати? І так видно жіноча рука, начебто молода, начебто не бідна, – відповів Св'ятоп'ятов.

– Ось-ось «начебто». А я відбитки зніму, скребки візьму, проведу аналізи необхідні. Завтра будете знати про труп все: вік, ім'я, де живе, хто родичі, – судмедексперт клацнув язиком і поліз в свій чемоданчик за гумовими рукавичками.

– Так, – погодився Св'ятоп'ятов, – без вас, Дмитро Родимович, нам нікуди. Тільки ось все одно робота у вас противна.

Полковник скривився і відійшов убік. Судмедексперт щось відповів йому вслід, але Олександр Миколайовичу було вже не до того. З-за повороту виїхав мікроавтобус місцевого телеканалу новин.

– Ось, стерво! – вилаявся неголосно полковник і попрямував напереріз автомобілю.

Мікроавтобус різко загальмував. З вікна висунулася опухла фізіономія водія. Він голосно нецензурно вилаявся на служителя закону, який перегородив йому шлях.

– Ти що, зовсім сором розгубив!? – закричав у відповідь Св'ятоп'ятов. – Я тебе зараз на три доби заберу за водіння в нетверезому стані!

Водій, мабуть, розгледів крізь опухлі повіки зірочки на погонах, тому засунув голову назад. Тим часом з мікроавтобуса вийшла вже немолода жінка, одягнена в дуже тісний костюм брудно-рожевого кольору. Товстий шар пудри підкреслювала зачіска, закручена в старомодний височенний начіс. «Дама в рожевому» підійшла до полковника і з важністю заявила:

– Шановний! Раджу не перешкоджати нашій знімальній групі. У нас завдання від самого генерального директора телекомпанії!

Св'ятоп'ятов від такого нахабства з боку представниці ЗМІ покрився червоними плямами.

– Шановна! Мені все одно, хто Вам давав якісь завдання! На цій ділянці головний я! Якщо хочете отримати інформацію про подію, то нехай ваш телеканал пише офіційний лист в прес-службу Міністерства внутрішніх справ! – роздратовано відповів полковник.

Дама роздула пухкі щоки. Її дрібні поросячі оченята забігали з боку в бік.

– Я вам ще покажу! – крикнула вона Св'ятопятову, розвертаючись до мікроавтобуса.

Завантажившись в автомобіль, мадам одразу почала телефонувати по мобільному телефону.

– Ларкін! – покликав полковник молоденького поліцейського. – Іди сюди!

Хлопець підійшов до Св'ятопятова.

– Призначаю тебе на пост доглядача за телевізійниками! Стеж, щоб вони не пролізли з іншого боку. Якщо хоча б один з них вийде з автівки, скажеш. Все зрозумів?

– Так точно! – закричав Ларкін і попрямував убік мікроавтобуса.

Св'ятопятов не любляв сутичок з настирливими працівниками мас-медіа. На його щастя приїхала журналістка старого гарту. Сказали офіційний лист, значить офіційний лист. Була б на її місці молода представниця ЗМІ, полковник міг би не вистояти сутичку. Вони напористі, ще нічого не бояться, беруть нахабством і гучними прізвиськами. Цього разу йому пощастило. Але тепер найкраще буде швидше очистити місце злочину. Зазвичай телевізійники по одному не з'являються. А з натовпом працівників засобів масової інформації полковнику ніяк не впоратися. Тому Св'ятопятов поспішив повернутися до відірваної руки. Над нею вже попрацював його колега.

Полковник зі спини підійшов до судмедексперта.

– Як ідуть справи у нашого доктора?

Дмитро Родимович гикнув і тихенько вилаявся.

– Не добре, Олександр Миколайович, зі спини підходити, коли людина занурена в свої думки, – буркотливо відповів судмедексперт.

Полковник посміхнувся.

– Ех, Дімка, скільки ми з тобою вже працюємо? Років двадцять п'ять?

– Мені здається більше, років двадцять сім або навіть тридцять, – відповів Дмитро

Родимович.

Судмедексперт склав інструменти в свій чемоданчик, піднявся і обтрусив з коліна пил.

Незважаючи на немолодий вік, Дмитро Родимович Поленко виглядав струнким підтягнутим чоловіком. Його густе чорне волосся зовсім небагато на скронях торкнула сивина. І, якби не його манера одягатися, то ніхто б не сказав, що йому вже під п'ятдесят. Твідовий, коричневого кольору костюм, старомодні стоптані туфлі, окуляри в товстій оправі – додавали йому ще років десять. Але Поленко ніколи не турбувався за свій зовнішній вигляд. Він присвятив себе роботі і тільки їй. Три вищі освіти, ступінь доктора наук, значний послужний список – все це могло б зробити його заможним дідусем з хорошою пенсією. Але тридцять років тому, ще зеленим юнаком, він прийшов в поліцію. З того часу залишився вірним своєму вибору. І це незважаючи на те, що йому не раз пропонували високі посади в іноземних дослідницьких інститутах.

Зовсім по-іншому прожив свої п'ятдесят років Олександр Миколайович Св'ятоп'ятов. Полковник, як і Дмитро Родимович, поступив на службу в віці двадцяти років. Так склалося, що вони опинилися в одному відділенні, а потім по роботі йшли разом. Але, якщо доктор присвятив себе кар'єрі, то у полковника трохи інша історія. Олександр Миколайович полюбляв гучні компанії і різного роду гулянки. На одній з них познайомився зі своєю майбутньою дружиною. І вже в двадцять три роки став татом чудової дівчинки Дарини. Але, навіть з появою улюбленої доньки не став розсудливим. Відрядження, застілля, коханки – все це призвело до того, що у тридцять років він несподівано для себе опинився вільним від шлюбних уз. Дружина не збиралася більше терпіти постійні нерозумні витівки свого чоловіка. В один чарівний день вона збрала речі і пішла, а через деякий час подала на розлучення. Олександр Миколайович не відразу усвідомив, що означає залишитися без сім'ї, а коли став розсудливим, було вже пізно. Колишня дружина знову вийшла заміж. З того моменту Св'ятоп'ятов вирішив присвятити своє життя доньці. Полковник більше не одружився і не завів дітей. Дариночка стала єдиною жінкою в світі, яку він плекав. Всі здобуті звання заради того, щоб отримати зв'язки і хорошу платню. В результаті донька забезпечена всім: елітний європейський університет, квартира в престижному районі, якісна марка автомобіля. Такий насичений подіями спосіб життя залишив свій відбиток на зовнішності Олександра Миколайовича. У свої п'ятдесят років він заробив повноту, частково облісів, а без окулярів погано бачив, хоча і відмовлявся носити їх на людях.

– Як вам, Дмитро Родимович, пропозиція, щоб зібратися на нейтральній території і обговорити цю відірвану руку? Посидимо, горілочки вип'ємо. Курочку гриль купимо, а? А то, якось давно не траплялося у нас з вами посиденьок, – запропонував Св'ятоп'ятов своєму другові.

Дмитро Родимович посміхнувся, він не був любителем випити, але під гарну закуску та із старим другом, чому б і ні.

– А я і не відмовлюся, – відповів судмедексперт на запрошення. – Тільки ось зроблю роботу, проведу розтин і відразу до вас з результатами.

– Тільки не затягуй, а то горілка охолоне, – тихо мовив полковник.

– Та не затягну, ще весь день попереду, – закінчив розмову Дмитро Родимович.

Він потиснув Св'ятопйотову руку, а після дав розпорядження своїм молодшим помічникам запакувати відірвану частину тіла в мішок і віднести в «труповозку».

Олександр Миколайович подивився на годинник. Дійсно, тільки сьома ранку, а ясно як опівдні. Ось вона – справжня весна. Перші теплі дні, коли після довгої сірої зими починається прояснення. Коли похмурі снігові хмари міняються місцями з ніжно блакитним прозорим небом. Небом, яке відпочило за зиму і тепер надихає своєю свіжістю. Сонце ще не з'явилося над висотними будинками, але вже освітило все навколо.

Св'ятопйотов набрав повні легені теплого повітря. Приемний настрій заповнив тіло. Він озирнувся навколо. Співробітники правоохоронних органів згорталися. До Олександра Миколайовича підійшла дівчина-слідчий.

– Олександр Миколайович, ми перевірили околиці. Крім відірваної руки більше нічого не знайшли. Проте, до ранку понеділка я підготую перший звіт про виконану роботу.

Валерія Анатоліївна струнка, висока блондинка з довгим каре. Лера не вважає себе красунею, але точно знає магію своїх зелених очей. Жоден чоловік не може встояти, коли вона вмикає чарівність погляду. Але, незважаючи на жіночність, Валерія більшу частину свого часу проводить на роботі. У свої тридцять років вона єдина дівчина слідчий у відділенні і одна з наймолодших співробітниць. Тому всі колеги ставляться до неї з повагою. Їй вдається успішно розкривати найскладніші справи, навіть зі статусом: «Особливо небезпечно». Св'ятопйотов цінує працездатність своєї підлеглої. Зі свого боку полковник намагається надати всі умови для якісної роботи загальної улюблениці.

– Добре, Лерочка, дякую, – з ніжністю в голосі відповів Олександр Миколайович.

Вони попрощалися. Слідчий залишила місце злочину разом з криміналістами. Провулок спорожнів. Навколо стало тихо-тихо. Якби не весняне сонце, то оточення нагадувало б декорації до фільмів жахів. Вузкий апендикс колись був відгалуженням багатолюдної вулиці. Тут в XIX сторіччі по обидва боки рясніли особняки заможних панів. З того часу споруди так і залишилися, але перестали служити житлом. Будинки занепали, стіни частково обвалилися, а вулиця перестала існувати на мапі. Тепер це всього-на-всього неживий глухий кут, оточений з усіх боків похмурими стінами з чорними очами вікон.

Св'ятоп'яттов зіщулився і нагальним кроком попрямував до свого автомобіля. Тільки зараз він згадав про представників ЗМІ. Мікроавтобуса не виявилось на тому місці, де полковник востаннє його бачив. Відповідальний Ларкін поїхав зі своїми колегами. Дивно, що не відзвітував, коли телевізійники залишили місце злочину. Невже вони так легко здалися? На них не схоже, але мучити себе здогадками полковник не став. Його більше хвилював злочин, який вирвав його з теплих обіймів сну. По дорозі до автомобіля Св'ятоп'яттов розмірковував про подію. Він не розумів, чому тільки рука? Де решта тіла? Чому немає навколо крові? Причому, її взагалі ніде немає. Що за перстень на пальці? І чому ця прикраса залишилася недоторканою? Так, ставлячи собі десятки питань, Св'ятоп'яттов дійшов до автомобіля. Його старенький запорошений «Мерседес», мирно припаркований між «Рендж Ровером» і останньою моделлю «Тойоти», виглядав якось убого. Св'ятоп'яттов почав протискувати своє повне тіло в проміжок між «Мерседесом» і близько припаркованим до його автомобіля англійським позашляховиком.

– Хто так паркується? – бурчав він. – Автівок дорогущих накупили з правами, а мізків немає.

Полковник зробив видих і насилу сів на сидіння водія. Заведений двигун видав приємне бурчання. Св'ятоп'яттов виїхав з парковки на проїжджу частину. Він відкрив вікно. У кабінку залетів веселий весняний вітер. Навколо прокидалося місто. Промінчики сонця заглядали в вікна будинків, піднімаючи сонних мешканців квартир. Як ведмеді після сплячки, вони виповзали зі своїх зимових притулків. Обережно, ніби не усвідомлюючи, що прийшла весна, що холоди закінчилися, і з цього дня буде ставати тепліше з кожним днем. Навіть дерева, які ще вчора стояли похмурі, тикаючи своїми лисими гілками в замерзле небо, випустили нирки. Мерзлі острівці трави стали соковито зеленим, а де-не-де пролізло листя кульбабок. Світ навколо наповнився веселим щебетанням і першим дзижчанням. Навіть шкідлива муха тішила своєю появою.

Св'ятоп'яттов ще раз глибоко вдихнув радість суботнього ранку і подумав: «Який же ти прекрасний – Київ!».

Сонце піднімалося вище, пробуджуючи своїм ясним образом все місто. На одній з вулиць Подолу ніжний промінчик пробився крізь щілину між гардинами і ковзнув по кімнаті. Дарина відкрила очі. Електронний годинник показував одинадцять.

Ой, як же добре, нарешті субота, – неголосно промовила дівчина.

Вона солодко потягнулася, встала і відкрила вікно. З вулиці їй посміхнувся теплий ранок, а в кімнату увірвався свіжий весняний вітер.

– Ну, як же добре, – повторила Дарина.

Після покружляла по кімнаті і з розбігу сіла на ліжко. Їй було лень вставати. Робочий

тиждень видався завантаженим, тому на вихідних Дарина планувала розслабитися і просто повалятися вдома. Але валятися на порожній шлунок голодно, тому вона жваво схопилася з ліжка, щоб зробити наліт на холодильник. По дорозі увімкнула музичний телеканал. З екрану динамічно заспівала Брітні Спірс. Дарина, пританцьовуючи, продовжила свій шлях на кухню. Тут трохи тхнуло зіпсованими продуктами. Господиню абсолютно не збентежила гора брудного посуду і забите доверху відро для сміття. Вона, незграбно повторюючи рухи за поп-співачкою, відкрила холодильник. Усередині все виглядало не краще ніж на всій кухні. Сморід кислого молока заповнив весь простір. З відкритої скляниці огірків вилізла цвіль, сосиски зморщилися, кріп засох. На нижній полиці самотньо стояла каструлька, в яку Дарина заглядати не наважилася.

– Фу-фу-фу, – скривилася господиня безладу і закрила дверцята холодильника.

Ось воно молоде самотнє життя. Харчування в кафе, іноді замовлення готової їжі додому. А як по-іншому в двадцять сім років? Дарина вже була забезпечена всім необхідним для життя: однокімнатною квартирою – не великою, але в престижному районі, автомобілем – не супермодним, але іномаркою. З малих років її змушували вчитися майже цілодобово. Звільнилась від нагляду вона тільки після закінчення престижного європейського університету. А як по-іншому? Мати і тато Дарини розлучилися, коли їй виповнилося сім років. Мати вийшла вдруге заміж за бідного іноземця і тепер проживає в Португалії. Рідний тато все життя залишався у Києві. Він повністю забезпечив свою доньку. Йому довелося багато працювати, щоб єдине дитя в свої двадцять сім років вже твердо стояло на власних ногах. Знаючи все це, Дарина з усією відповідальністю ставилася до вкладень в свою особу. Після закінчення університету батьки перестали її виховувати і пустили у вільне плавання. Мовляв, ми тебе виростили, забезпечили, а тепер живи, насолоджуйся життям. Скориставшись свободою, Дарина пішла в вічний загул. Вдень робота, приблизно з дев'яти до шести, а після тусовки по клубам до третьої ранку. Звичайно, звідки з'явиться час на прибирання? У такому ритмі Дарина проживала кожен день, за винятком тих моментів, коли приходила лінь. Ось, як сьогодні.

Дівчина відкрила холодильну камеру. Там замерзало кілограмове відерце морозива. Цього в її квартирі завжди було з надлишком. Кожен раз, поїдаючи чергову порцію холодних солодощів, Дарина дякувала природі, що їй не передалися татові гени, схильності до повноти. Вона сіла перед телевізором і, з насолодою, почала їсти морозиво, паралельно перемикаючи телеканали. Музика, старий фільм, мультфільм, комедія, знову музика, дитячий – стільки телеканалів, а подивитися в суботу вранці нічого. Великий палець автоматично натискав кнопку пульта.

Несподівано її увагу привернув телеканал місцевих новин. На екрані вона побачила свого батька, який знаходився на місці злочину. Диктор розповідала про звіряче вбивство, де залишилася тільки рука. Весь сюжет було побудовано на великій кількості несхвальних слів в бік правоохоронних органів. Дарина придивилася. Батько чи їй привиділося? Відеоматеріал передавали погані якості. Зйомка велася спочатку з автомобіля через

лобове скло, а потім взагалі з даху будівлі. Але, незважаючи на сумніви, Дарина відклала відерце з морозивом і побігла телефонувати по мобільному телефону.

– Алло, тато, – сказала вона в слухавку.

– Так, донечка, – спокійно відповів полковник Св'ятоп'ятов.

– Мені здається, що я тебе бачила в новинах. Там про руку щось розповідали, чи це був не ти?

– Твою мати! Ах... – запнувся полковник. Він ніколи не лаявся при доньці, навіть в найемоційніші моменти. – А по якому телеканалу ти бачила цю новину?

– По місцевому. Там ще дикторка з таким противним голосом була. Розповідала, що у нас правоохоронні органи ні на що не здатні, – трохи тремтячим голосом відповіла Дарина.

Вона розуміла, що якщо тато почав лаятися при ній, значить все дуже погано.

Полковник секунду мовчав в слухавку, висловлюючи нецензурні обороти про себе, а після вголос вимовив:

– Сонечко, то не бери в голову. Це ми фільм детективний знімали, а вони і раді старатися. Несуть в маси паніку.

Дарина, звичайно, не повірила, але заглиблюватися в цю тему не наважилася. Вона фальшиво весело сказала татові до побачення. Хоча в душу закрався сполох. Її гарний ранковий настрій випарився. Вона не любила, коли батько брав участь в небезпечних операціях, але більше її засмутили слова диктора про погану роботу правоохоронних органів. Вона вимкнула телевізор і відправилася на кухню займатися прибиранням.

Дарина навіть не помітила, як пролетіли три години. Її настільки поглинули думки про поганий сюжет, що прибирання пройшло безболісно. Кухня сяє, посуд блищить, сміття в двох пакетах чекає в коридорі.

– Фух, – видихнула Дарина, – ось це кухня доброї господині.

Дівчина прийняла ванну, одяглася в зручний одяг, зачесала в хвостик своє довге русаве волосся і підмалювала вії, підкресливши величезні блакитні очі. А після, захопивши із собою пакети зі сміттям, вийшла на вулицю. Від такої, старанно виконаної роботи, дуже хотілося їсти. Тим більше, що сніданок складався всього-на-всього з декількох ложок морозива.

Дарина викинула сміття в сміттевий бак, а після вирушила на стоянку до свого

мініатюрного «Гольфу». У веселих яскравих променях сонця автівка виглядала такою ж неохайною, як і кухня. Хтось скористався товстим шаром бруду, щоб прямо на капоті написати непристойне слово. Але Дарина не засмутилася, вона з посмішкою витягла з сумочки вологі серветки. Тепер на капоті утворилася брудна розмазня, яка набагато більше впадала в очі, ніж непристойне слово. Дарина скривилася, пообіцявши своєму автомобільчику заїхати на мийку. Але, сівши за кермо, зрозуміла – голод пересилив сором. Дарина завела мотор і помчалася по весняному проспекту в свій улюблений ресторанчик на Подолі.

Якось так вийшло, що на багатолюдній вулиці дві прилеглі яскраві вивіски кав'ярні та бістро відвернули увагу від її улюбленого місця. Завдяки такій скромності в ресторанчику завжди знаходяться вільні місця. Так вийшло і цього разу. Дарина зайняла столик на відкритій веранді. Їсти хотілося сильно, багато і ситно. Вона замовила суп-харчо, картоплю фрі з м'ясом по-французьки, а на десерт сирний пудинг. Поки Дарина насолоджувалася стравами, то міркувала про те, що ж приховує від неї батько і яким чином можна вивідати у нього інформацію?

Судячи зі стриманої нецензурної лексики в телефонній розмові, він був розлючений, а це турбувало Дарину. Вона взагалі багато хвилювалася про свого батька. Його робота була небезпечною. Йому б в кабінеті відсиджуватися, чекаючи пенсію, та розпорядження роздавати. Але ні, він завжди брав активну участь в розслідуваннях.

Дарина глибоко зітхнула і вирішила, що найкраще розвіяти похмурі думки допоможе прогулянка по історичним місцям міста. Вона вийшла з улюбленого закладу убік Контрактової площі, звідки по кам'яній бруківці пройшлася до Андріївського узвозу.

Історична вулиця найулюбленіше місце не тільки туристів, але і жителів Києва. Крім, як пройтися по барвистим торговим рядам, тут можна сходити в театр «Колесо», або піднятися на оглядову терасу Замку Річарда. Зазирнути в музей Булгакова. Помилуватися Андріївською церквою. Зайти на музейну територію біля Десятинної церкви.

У будь-яку погоду і пору року Андріївський узвіз рясніє різного роду картинами і виробами ручної роботи. Колекціонери хваляться зібраними предметами з різних епох, а легкий вітерець розносить веселі нотки, виконувані вуличними музиками.

Дарина піднялася на оглядовий майданчик до Замку Річарда. Звідси відкривався чарівний вид на Київ. Деревяні вже випустили нирки. Хмарно сіро-коричнева маса гілок переодягнулася. Навіть димарі заводів не дратували своїм індустріальним пейзажем. До поручнів підходили перехожі. Вони фотографувалися на тлі весняного міста і йшли далі насолоджуватися теплим днем. Дарина також зробила знімок сонячного пейзажу. Поки налаштовувала камеру на телефоні, почула розмову двох жінок. Вони обговорювали звірячі вбивства: «Як стало страшно жити! Столько трупів! Весною завжди вилазять маньяки! А наші правоохоронні органи нічого не роблять! Чула сьогодні знова про

вбивство передавали!»). Дарина побіжно подивилася на двох пліткарів і поспішила піти з майданчика. Вона не бажала затьмарювати свій день, який і так почався з зіпсованого ранку.

Поглинена турботою за батька Дарина не помітила, як вийшла до Михайлівського собору. Тут її накрив натовп наречених. Неймовірна кількість шифону з атласом заповнили площу перед монастирем. Навколо клацали фотоапарати, а нетверезі гості весело гомоніли. Лімузини один за іншим привозили та відвозили щасливі пари. Але Дарина не звертала уваги на навколишню ейфорію, тому що у неї з голови не виходила розмова двох жінок. Трупи? У множині? Так ось, напевно, що приховував її батько. Рука це тільки частина чогось глобального. Можливо, в Києві з'явився серійний вбивця, а оприлюднення його діянь в ЗМІ погано позначиться на настроях жителів міста. Дарина розуміла, що якщо це так, то її батько цілком і повністю віддасть себе цій справі. Сполох, який вона відганяла кілька годин, повернувся.

Так, в роздумах, Дарина не помітила, як вирвалася з білосніжного полону на Малу Житомирську, по якій спустилася до Майдану Незалежності. Хоча спочатку планувала прогулятися через парк і на фунікулері повернутися до автомобіля. Вона усвідомила, що зробила коло, але її цілком поглинули сумні думки. Тепер, стоячи посередині центральної вулиці, вона міркувала, що робити далі. Додому не хотілося. А на Хрещатику панувала невимушена атмосфера. Тротуари і проїжджу частину заповнили перехожі, які насолоджувалися приємним вихідним. Всі раділи приходу весни, люди посміхалися. Здалеку чулася весела мелодія скрипки. Старенький дідусь в потертих одягах радісно смикав смичком. Дарина пройшлася по Хрещатику. Біля одного з кіосків не встояла і купила собі велику порцію вагового морозива, після чого сіла на лаву. Дарина з насолодою поглинала шоколадно-лимонну масу. Як прекрасно, коли вже тепло і можна їсти морозиво прямо на вулиці, і воно ще не так швидко тане, як душним літом. Вона доїла до вафельного стаканчика, коли звернула увагу на заголовок статті в газеті. Видання валялося прямо під ногами. Там великими буквами виділявся напис: «Звіряче вбивство в центрі міста». Дарина підняла газету.

«У п'ятницю вранці на Дніпровській набережній у води був знайдений труп вбитої дівчини. Тіло знайшли місцеві рибалки, які приходять ловити рибу під бетонними стінами набережної.

Цитата одного з рибалок Леонідова Л.В.: «Ми ходимо туди рідко, в основному тільки по вихідних. Решту часу ми вважаємо за краще рибалити ближче до пішохідного мосту або на Трухановому острові. А в цей день вирішили далеко не ходити. Погода була мерзенна, вітряна. Іти далеко не хотілося, але і повертатися з порожніми руками якось не добре. Ось і вирішили розташуватися між човнами. Спустилися до води, а там труп. Викликали поліцію».

Після виклику на місце злочину прибув патруль, а за ними криміналісти, слідчий,

судмедексперт. Була проведена робота з пошуку доказів і вивчення трупа. Після огляду місця злочину нам повідомили, що жертвою стала дівчина років двадцяти двох, русява, одягнена в трикотажне сине плаття. Також у трупа відірвана права рука. Крім цього, при першому розгляді були виявлені садна на шиї та зап'ясті другої руки. Крові навколо трупа не знайдено. Співробітники правоохоронних органів запевнили, що проведуть масштабне розслідування. Наша газета буде стежити за ходом слідства. Просимо всіх, хто може знати дівчину або бачив її, повідомити в редакцію або по телефону 102.

Нагадаємо, що всього три місяці тому, недалеко від цього місця злочину, було знайдено тіло іншої молоді дівчини. Ми висвітлювали хід розслідування, яке ні до чого не привело. Дівчина залишилася непізнаною».

Дарина закінчила читати. В голові пронісся рій думок. Вона подивилася на дату. Газета свіжа, вийшла сьогодні. Вчора дівчина без руки, сьогодні жіноча рука. Мурашки пробігли по тілу. Дарина схопилася з лави як ошпарена. Вона звернула газету і дуже швидко, розштовхуючи неспішних перехожих, побігла в бік метрополітену. Її автомобіль залишився припаркованим на Подолі. Рух на Хрещатику у вихідні дні перекрито, тому найшвидшим способом дістатися до особистого транспорту залишалось метро. Дарина заскочила в скляні двері, купила жетон і стрімко, не звертаючи уваги на обурені крики чергової по станції, побігла вниз по ескалатору. Далі перетнула платформу і знову опинилася на ескалаторі, який перевіз її на пересадочну станцію «Майдан Незалежності». Дарина стрілою влетіла по сходах, ігноруючи масові закиди оточуючих на її адресу. Ось ще одна арка і вона бачить, як прямо перед нею зачиняються двері вагона. Не вистачило секунди. Дарина ще трохи за інерцією пробіглася уздовж платформи по ходу поїзда, а потім зупинилася і сіла навпочіпки. Її нудило, чи то від їжі, чи то від бігу, чи то від інформації про трупи, а можливо від усього разом. Дарина важко дихала, підібравши руки до грудей, вона опустила голову на коліна.

– Дівчина вам погано? – спитав чоловічий голос.

Дарина заперечливо похитала головою. Чоловік більше не поставив жодного запитання, але при цьому залишився стояти біля неї. Під'їхав потяг метро. Почався безладний рух пасажирів на вхід та вихід, хтось випадково зачепив Дарину. Вона похитнулася і мало не впала набік. Її утримала за плече міцна чоловіча рука. Дарина подивилася на свого рятівника. Блакитні очі, обрамлені густим віялом чорних вій, уважно дивилися на неї. Дарина злегка посміхнулася, подякувала блакитноокого рятівника і відійшла убік. В голові стояв туман, в шлунку штормило. Вона сіла в наступний поїзд, доїхала до станції «Поштова площа», звідки побігла до свого автомобіля.

В перші секунди Дарина вирішила поїхати до батька в відділення, але, через хвилину, відмовилася від ідеї турбувати його інформацією з газети. А якщо знайдене на набережній тіло не має відношення до відірваної руки? До того ж батько, швидше за все, в курсі вбивства дівчини. Він же полковник поліції. Дарина вирішила заспокоїтися, навести лад в

думках, а після серйозно поговорити з батьком. Вона завела мотор і розгорнула автомобіль в бік свого будинку.

У Св'ятопйотова так само, як і у доньки, голова йшла обертом. Його ранок зовсім не заладився. Він сидів у своєму кабінеті дуже злий після дзвінка Дарини. Полковник встиг зробити кілька гнівних розпоряджень і тепер нервово курил цигарку. До кабінету зайшов Ларкін.

– Ларкін! – закричав Св'ятопйотов на молодого поліцейського. – Я тобі що наказав робити на місці злочину? А? Стежити за телевізійниками! А ти що?

Хлопець аж присів, так злякався.

– Так я ета... – почав було Ларкін.

– Ета, він! – не дав закінчити молодому служителю закону Св'ятопйотов. – Ось тільки і знаєш, як до Валерії Анатолійвни залицятись, а простий наказ виконати не можеш! Як так вийшло, що ці п'яниці на чолі з Фрекен Бок зняли матеріал на місці злочину!? А?

Полковник зробив паузу. Занадто важко йому було кричати без зупинки.

– Засранець! Ось ти хто! – підсумував Св'ятопйотов. – Геть з очей моїх!

– Так ета... – знову щось хотів сказати Ларкін.

– Геть я сказав! – перервав його полковник.

Коли Ларкін залишив кабінет Св'ятопйотова, полковник смачно затягнувся цигаркою, закашлявся, скривився і, загасивши недокурок, відкинувся на спинку стільця. Він дуже любив всіх співробітників свого відділення. Багато що спускав з рук, але тільки якщо це не стосувалося дисципліни або якості роботи. Полковник замислився: «Як же бути з Ларкіним?» Молодий поліцейський не виконав наказ. Тепер через це відбудуться неприємності. Але, з іншого боку, шкода хлопця. Тільки почав свою роботу у відділенні. Св'ятопйотов махнув рукою на завершення думок про покарання свого підлеглого. Полковник вирішив поки залишити Ларкіна в спокої і почав телефонувати в прес-службу МВС. Про всяк випадок нехай готуються. Раптом Фрекен Бок роздує скандал.

Тим часом, в будівлю відділення зайшов худорлявий блідого вигляду молодий чоловік, одягнений в довгий шкіряний плащ і потерті штанці з такого ж матеріалу. Коротке волосся брудними бурульками стирчало на всі боки. Хлопець підійшов до віконця чергового.

– Доброго дня, я по теленовинах дізнався про знайдений труп, вірніше, частину трупа. Мені здається, я знаю, чия це рука, – невпевнено вимовив молодий чоловік.

Хлопець говорив повільно і весь час совався.

Черговий не відразу зрозумів, що похмура істота за склом – відвідувач. Він простягнув у віконце ручку і аркуш паперу.

– Пишіть, – сказав черговий.

– Що писати? – уточнив молодий чоловік.

– Заяву звичайно. Я такий-то, такий-то, прибув туди-то, тому що дізнався про подію з новин і хотів би впізнати труп, вірніше те, що від нього залишилося, – не відриваючись від гри в перегони на смартфоні, відповів черговий.

Хлопець почекав, потім запитав.

– А без заяви не можна?

– Ви родич жертви? – поцікавився черговий.

– Ніііі, – захитав головою відвідувач.

– Молодий чоловік, ну як же тоді без заяви? Хто вас до трупа допустить без даних? Пишіть, хто ви і що ви, а далі вже слідчий розбереться. Якщо ви впізнаєте труп, то будете брати участь в розслідуванні.

– Хто я? – перепитав хлопець і якимось скукожився.

Черговий з подивом подивився через приймальне вікно. Він відкрив рота, щоб послати відвідувача куди подалі, але стримався, мало які неадекватні особистості тут ходять.

– Даа, – з награною посмішкою відповів черговий, а собі під ніс вже пробубонів, – дебіл.

Відвідувач мовчав. Коли через хвилину черговий знову підняв очі, то виявив, що загадковий молодий чоловік випарувався, а на його місце підійшов Дмитро Родимович.

– Привіт, Ванька. Все в ігри граєш? – з усією можливою суворістю звернувся судмедексперт до чергового.

– Ні, ніяк ні, – натискаючи на блокування телефону, відповів черговий.

– Пропустиш? Перепустку забув в морзі.

– Тільки розпишіться, будь ласка, Дмитро Родимович.

Черговий простягнув журнал, ручку судмедексперт взяв біля віконця, вона залишилася від попереднього відвідувача.

– А що це за наркоман тут у нас ошивався в відділенні? – як би, між іншим, запитав Дмитро Родимович.

– Та, то прийшов якийсь. Каже, можу руку впізнати, а я йому пишеть заяву, ну він і пішов.

У Поленко навіть око засмикалося.

– Ах, ти! – закричав він і вибіг на вулицю в надії зловити несподіваного відвідувача. Але, звичайно ж, його спроба не закінчилася успіхом.

Дмитро Родимович повернувся до чергового.

– Ось ти мені, Іван, скажи, навіщо тебе в академії вчили? Де твої мізки? А? А ну, віддай телефон сюди!

– Дмитро Родимович, – заскиглив черговий.

– Віддай, я тобі сказав!

Судмедексперт просунув руку через вікно і вихопив смартфон.

– Ось тобі іграшки на робочому місці!!! – він загрозливо струсонув телефоном. – Пропускай мене зараз же!!

Пролунав сигнал, відчинилися двері у внутрішнє приміщення. Дмитро Родимович попрямував до кабінету полковника. Олександр Миколайович сидів за столом, гортаючи старі справи.

– Ти чого такий червоний? – здивувався Св'ятоп'ятов, побачивши свого друга в дверях.

– Та тому що твої телепні прогледіли, можливо, єдиного свідка по нашій руці. Телепень! – вигукнув Дмитро Родимович в бік дверей і плюхнувся в крісло навпроти столу.

– Як це? – не розумів Св'ятоп'ятов.

Поленко подивився на колегу сумно-сумно.

Полковник прицмокнув, встав з-за столу, закрив двері зсередини на ключ, після чого

вийняв з шухляди бару пляшку коньяку. Він в повній тиші розлив по двох келихах напій карамельного кольору, жестом запропонувавши своєму сумному другу випити. Дмитро Родимович залпом спустошив келих.

– Може, тепер розкажеш? – запропонував Св'ятоп'ятів і налив знову.

– Тут, якийсь друг нашої руки приходив, а твій он той, гравець, його прогледів, – вже спокійно відповів судмедексперт і випив другі п'ятдесят грам коньяку.

Полковник захлинувся від такої новини.

– Хто приходив? Кого прогледів? – не зрозумів він.

– Труп наш шукали, сказали, що знають вбиту, – роз'яснив Дмитро Родимович.

Св'ятоп'ятів піднявся як ошпарений. Він схопив пляшку з келихами, повернув в шухляду бару і побіг до чергового.

– Ах ти...! – закричав він на все відділення. – Ти що ж це, єдиного свідка мені прогледів?

Черговий ще не відійшов від криків Дмитра Родимовича, тому втиснувся в крісло, вчепившись руками в дерев'яні бильця.

– Щоб через п'ять хвилин мені відео з камер спостереження знайшов і надав! – Св'ятоп'ятів мимоволі хрокнув.

Він простежив, щоб черговий залишив свій кут для виконання розпорядження.

– Ларкін! – закричав полковник.

З внутрішнього приміщення вискочив молодий поліцейський.

– Ларкін! – повторив Св'ятоп'ятів. – До того часу, поки твій колега виправляє свою провину, залишаєшся за головного на прохідній. Ох, ви у мене отримаєте! Будете чергувати місяць без вихідних! Усі! Навіть ті, хто не винен ні в чому! Для профілактики! Розпустилися! Бовдури!

Олександр Миколайович повернувся до себе в кабінет. Там, в повному спокої, Дмитро Родимович розливав по келихах коньяк, який вийняв знову з шухляди бару. Він простягнув напій другу, вони чокнулись і випили залпом п'ятдесят грам.

– Ех, закуски не вистачає. Поїхали додому до тебе, Олександр Миколайовичу, курочку гриль їсти, а то так і напиться недовго, а роки-то вже не ті. Одним головним болем не

обійдеться. Все одно сьогодні субота, працювати нікого не змусиш.

Св'ятоп'ятов відставив келих.

– Зараз горе-черговий принесе відео і поїдемо. А ти поки розкажи, що дізнався по нашому трупу, – відповів полковник.

– Дізнався не багато. Рука ліва жіноча. На момент виявлення була відірвана від тіла близько тридцяти двох годин. Точніше тіло померло більше доби тому. Рана рвана, але ніяких саден і синців, які вказували б саме на те, що її тягнули, мені виявити не вдалося. Тому для мене поки загадка, як рука відокремилась від тулуба. Можливо, мені допоможуть експерти з лабораторії. Я віддав деякі мазки і проби тканин з країв руки на дослідження. Чекаю результатів до понеділка. Тепер, що стосується віку. За станом шкіри можу припустити, що рука належала молодій дівчині років двадцяти двох – двадцяти п'яти. На великому пальці значних розмірів перстень із справжнім рубіном в золотій оправі. Я не фахівець з коштовностей, але моя помічниця припустила, що така прикраса могла би коштувати кілька тисяч доларів. Незвично великий камінь, неприродний розмір для рубіна.

– Так може це і не рубін? – перервав його Св'ятоп'ятов.

– Можливо, але малоімовірно. В золото рідко ставлять скельця. Я попросив слідчу Валерію Анатоліївну передати його в аукціонний дім, щоб перевірили цінність прикраси. Що ще розповісти? Манікюр хороший, доглянутий. Але під нігтями бруд. Також віддав в лабораторію. Відбитки зняли, перевірили, але встановити особу не вдалося. Дівчина не притягувалася. Як то кажуть: «До відповідальності не притягувалася, не судилася і таке інше». Але у нас є зачіпка. У неї неприродно зрощені кістки в місці ліктьового згину. Я припускаю, що наша жертва народилася з вродженим дефектом. Зовні аномалія не помітна і навряд чи доставляла їй незручності. Але для розслідування її особистості це може дуже допомогти. Дівчина явно лікувалася або спостерігалася у лікарів, тому якщо в розшуку молоді особи з такими ознаками немає, то можна спробувати дати опис по лікарнях.

– Ти вважаєш, вона може бути жива? – поцікавився Св'ятоп'ятов.

– Це виключено. Якщо руку відокремили за життя, то нещасній залишалися лічені секунди. З такими ранами не виживають, – відповів Поленко.

– Мда, не багато, – з розчаруванням прокоментував Св'ятоп'ятов.

– А ти що хотів? Щоб я тобі ім'я і прізвище назвав?

– Ось, а ти кажеш толк від вас судмедекспертів є. Я це все і без тебе вранці зрозумів. Теж мені... – але полковник не договорив. До кабінету увірвався черговий з дисками в руках.

– Олександр Миколайович, знайшов, – випалив черговий.

– Давай сюди, негідник, зараз подивимося, що ти там знайшов.

Св'ятоп'ятов взяв диск і засунув в дисковод пошарпаного системного блоку. Той загрозово загудів, а через кілька секунд видав на екран вікно з відеофайлами.

Полковник запустив відео, на яке йому вказав черговий. Чорно-біла камера охоплювала майже все подвір'я перед відділенням. Всі троє уважно дивилися на монітор. На другій хвилині перегляду на екрані з'явився Дмитро Родимович. Судмедексперт пройшов під камерою і зник в дверях.

– Не зрозумів, – зупинив запис полковник, щоб відмотати назад.

В другий раз перегляд нічого не дав. Ніяких сторонніх осіб не заходило і не виходило.

– Не зрозумів, – тепер вже сказав Дмитро Родимович. – Я з ним зіткнувся в дверях фактично, коли заходив. Він повинен бути на камерах. Давай ще раз.

Після, вже навіть не третього перегляду, черговий побачив своїм тверезим поглядом тінь, що промайнула під камерою саме в той момент, коли Дмитро Родимович зайшов в будівлю.

– Ось він, – вказав пальцем Іван на сіру пляму.

– От, сучий сину, – вилаявся Св'ятоп'ятов. – Як же він здогадався, що там камера?

– Так, а чого там здогадуватися? – здивувався черговий. – Висить собі бандура з перепаяними дротами, тільки сліпий не помітить.

– І правда, але у нас же ще інша е, розташована над черговим. Там вона нова, кольорова, звук пише! – радісно вигукнув полковник.

Нова камера записувала все на сервер, який знаходився у віддаленому кабінеті. Звичайна напівпідвального виду комора з великими моніторами і сучасним обладнанням для відеоспостереження. Навіщо зробили цю кімнату, ніхто не знав. Начебто хотіли створити у відділенні спецвідділ охорони всіх під'їздів цього району. Але щось не склалося на завершальному етапі, тому проект заморозили до кращих часів. Від усієї витівки залишилися: одна камера над вікном чергового, сервер і безліч сучасних кнопочок.

Трійця протиснулася в крихітний кабінет. Св'ятоп'ятов запустив відеоархів де не з першого разу, але знайшов потрібний матеріал. Нажаль, камера перебувала під таким кутом, що

було видно тільки брудну маківку загадкового відвідувача. Але, на щастя полковника і на жаль Івана, вся розмова записалася дуже чітко. З кожним словом, черговий все більше і більше червонів.

– Тьху ти! Та що ж це таке?! І тут все через одне місце! Хто так камери вішає?! – вилаявся Св'ятоп'ятков.

– Це просто нею ніхто не керує, – обережно відповів черговий. – Адже вона сучасна. Камеру можна рухати. А її як залишили в останній раз, так вона і висить.

– Останній раз був, коли її встановлювали! З того часу тільки приходять з управління і перевіряють, чи все працює! – не переставав обурюватися Олександр Миколайович.

– А навіщо це ім? – здивувався Дмитро Родимович.

– А хто їх знає. Стежать ось за цими, напевно, – полковник хитнув на чергового, який вже залитися червоним кольором, а коли почув про перевірки, взагалі мало не знепритомнів.

– Гаразд, даремно все це. Ходімо, Дмитро Родимович, досить суботній весняний день на роботі просиджувати. А ти, – звернувся Св'ятоп'ятков до підлеглого, – скопіюй відео і віддай слідчій Валерії Анатоліївні, може це чимось допоможе їй в розслідуванні. Все зрозумів?

– Буде зроблено, – невпевнено відповів черговий.

– Ось, тримай своє чудо техніки, – простягнув смартфон молодому поліцейському Дмитро Родимович. – Дивись, ще раз побачу іграшки на робочому місці – розповім керівнику. Випише тобі штраф, будеш наступного разу знати, як відпускати свідків. Краще детективні історії читай. Більше користі буде.

Св'ятоп'ятков з Поленко залишили кімнату відеоспостереження. Вони вийшли на вулицю. Тепле сонце перевело тіні на іншу половину дня, відчувалася легка прохолода, яка позначила початок вечора.

– Так що, Олександр Миколайовичу, в супермаркет за продуктами, та по сто грам? – звернувся до полковника Дмитро Родимович.

Св'ятоп'ятков посміхнувся. Закінчився ще один неспокійний день. Початок теплої весни підкинув серйозну справу, яка ризикує залишитися нерозкритою. Полковник мимоволі скривився, але швидко відігнав неприємні думки. Що буде далі, буде потім, а сьогодні хочеться провести час з найкращим другом, якого він знає вже багато років.

Поки давні друзі закінчували свій робочий день, розпиваючи міцні напої, Дарина спала сном немовляти. Її розбудив старий запорожець, який з оглушливим ревом залишив

подвір'я. Вона прокинулася з сильним головним болем. За вікном стемніло. Її трохи нудило, але організм дуже швидко впорався з неприємними позивами шлунка. Залишився тільки легкий тиск у скронях. Дарина підвелася з ліжка і пішла на кухню за шипучкою від спазмів. Вона трохи пожаліла себе бідну нещасну вголос, після чого повернулася в ліжку. Ліки трохи послабили біль, але легкий тиск у скронях не припинявся. Дарина намагалася відновити хронологію денних подій. Вона не могла згадати, яким чином опинилася вдома. В її голові спливали уривками спогади: метро,??вона за кермом автомобіля, квартира, ліжка, глибокий сон. Дарина озирнулася. Поруч з ліжком валялася підібрана на Хрещатику газета. Їй було незрозуміло, що ж таке вивело її з ладу? Інформація про труп знайденої дівчини, ранкові події з відірваною рукою, а можливо все разом? Дарина іноді читала кримінальні новини, але щоб так перейнятися – це сталося вперше. Її батько працює в правоохоронних органах. Він часто розповідав під час застіль про самі гучні події. Дарина, сховавшись за диваном, любила підслуховувати криваві подробиці. Тому вразливою вона себе назвати не могла.

Дарина підняла газету з підлоги і знову перечитала статтю. Дивно, чому зараз розповідь про знайдений труп не здавалася такою страшною, як це сталося вдень? Вона відкинула друковане видання убік і вирішила зателефонувати батькові.

– Алло, – почула вона в слухавку рідний голос.

– Привіт тато, як твої справи? – весело запитала Дарина.

– Відмінно, ось сидимо з Дмитром Родимовичем, трохи випиваємо. Згадуємо роки дружби та служби. Ти пам'ятаєш Дмитра Родимовича?

– Звичайно пам'ятаю. Передавай йому від мене привіт, – весело відповіла Дарина. – А як там кіно?

Питання вирвалося несподівано. Вона вже після усвідомила, що задала його невчасно.

– Яке кіно? – здивувався Св'ятоп'ятів.

– Яке ви вранці знімали, а потім по новинах показували, – награно жартівливо відповіла Дарина.

Полковник забарився. Він зовсім забув, що вигадав історію про зйомки фільму.

– Та нормально, як би, – відповів він. – А що?

– Нічого, просто так запитала. Вирішила перевірити, обдуриш ти мене чи ні, – весело зізналася Дарина.

– Я? Обдурювати рідну доньку? Ніколи! – обурився полковник.

– Гаразд, тато, досить мене оберегати. Я вже не дитина. Так що там із звірячим вбивством? Знайшли того, хто це зробив?

– Та куди там! – на диво спокійно відповів Св'ятоп'ятов. – У нас же тільки рука ліва, а тіло не виявили. За відбитками нічого немає, свідків немає. Один тільки дивак приходив сьогодні. І того прогавили.

– Як це прогавили? – здивувалася Дарина.

– А ось так. Черговому догану. Прийшов хлопчина дивного вигляду і заявив, що знав вбиту. Що він її друг або родич, я так і не зрозумів. Це все одно не важливо. У нас навіть на камерах його обличчя немає. Встановили дороге обладнання, а толку від нього, як з козла молока!

Св'ятоп'ятов вже трохи випив і став балакучим.

– Почекай, а як же він дізнався взагалі про руку? – здивувалася Дарина.

– Напевно, так само як і ти. Від наших друзів телевізійників! Що б їм грець! Всю контору на вуха підняли!

– І що, прямо ось так по руці впізнав свою родичку чи подружку? Тато, це ж смішно.

Настала пауза. У всій метушні Св'ятоп'ятов навіть не подумав про те, що дійсно, як це хтось зміг впізнати у відірваній руці свого знайомого? Полковник не знайшов чим відповісти. Все, що він зміг зробити після слів доньки, це голосно посопіти в слухавку. Дарина розсміялася.

– Ну ви даєте! Теж мені, сищики.

– Добре-добре. Теж мені, детектив. У понеділок відбудуться збори по цій справі там і розберемося. Як у тебе день пройшов? Чим займалася? – змінив напрям розмови Св'ятоп'ятов.

– Не погано. Прокинулася, прибралася на кухні, погуляла по місту, потім прийшла і задрімала.

– Тааак, – простягнув полковник. – За такої погоди треба на свіжому повітрі час проводити, а не розслідуваннями займатися в заповишених кабінетах.

– Ой, до речі про розслідування. Я не знаю чи важливо це, але мені сьогодні випадково на

очі потрапила стаття. У ній йдеться про труп дівчини знайдений вчора на набережній без руки, – не дала договорити батькові Дарина.

Знову настала пауза.

– Донька, ось ти мені скажи, навіщо тебе весь час тягне щось читати чи дивитися про вбивства. Увімкнула б краще комедію.

– Так я ж не спеціально, воно все якось само собою вийшло. Спочатку вранці про руку, а після обіду про дівчину без руки.

– А територіально де, не пам'ятаєш?

– На набережній, недалеко від Пішохідного мосту.

– Ага, добре, в понеділок перевірю. А тобі досить вже кримінальні новини читати. Подивися фільм хороший.

– Я спробую, – з ніжністю в голосі відповіла Дарина, чмокнула в слухавку і закінчила розмову.

Настрій у неї трохи піднявся. Якщо батько не хвилюється, тоді все добре. Вона залізла в холодильник за відерцем морозива. Залишок вечора пройшов без пригод, страшних сюжетів і кримінальних новин. Дарина подивилася дві комедії, кілька серій серіалу з абсурдним сюжетом, доіла морозиво, а потім ще довго не могла заснути. Вона не переставала повертатися до думок про вбивство дівчини і відірвану руку. Дарина відчувала жах кожен раз, коли думала про подію. Вона не вірила в збіги, в її житті таких не траплялося або вона просто не хотіла їх помічати. Але сьогоднішній день приніс дві неприємні новини, які можуть бути пов'язані між собою. Але чому ці збіги відбулися саме з нею, а не з її батьком, наприклад? Він же розслідує цю справу. Дарина катувала себе питаннями до ранку. Їй здалося, що почало світати, коли вона занурилася в світ сновидінь.

Уривками пролітали калейдоскопи. Вулиця, потім інша, потім наступна. Будинок, інший будинок. Якесь незнайоме місто, дивні люди. І так один за іншим змінювався зміст снів, а потім чергування різко закінчилося. З мороку вийшов худий чоловік, одягнений в темно-фіолетову мантію з широким капюшоном, яка повністю приховала його обличчя. Дарина крізь морок робила спроби зазирнути в темну глибину, щоб розгледіти, хто ж завітав до неї в сон. Але чим більше вона вдивлялася, тим сильніше ставав морок. Незабаром залишився тільки розпливчастий силует. На мить чоловік підняв капюшон, світло блакитні майже білі очі дивилися на неї. Відкрився рот і щось прошепотів.

Дарина скочила з ліжка. Вона часто дихала, її серце шалено калатало, жах паралізував кінцівки. Що це було? Страшний сон?

– Що ж зі мною відбувається? – вимовила Дарина вголос, трохи віддихавшись.

Їй стало не по собі. Жахи траплялися в її нічних мріях, але таке привиділося вперше. Дарина пройшлася по квартирі, випила води і вже збиралася увімкнути телевізор, але передумала. Досить з неї вчорашніх збігів. Сьогодні ніякого телебачення і друкованих видань.

Всю неділю Дарина провела з матусею, яка прилетіла до Києва у невідкладних справах на пару днів. А ввечері, забувши цілком про суботні події, зустрілася з друзями в барі, звідки вже пізно вночі повернулася додому.

Глава друга

Настав понеділок. Крізь чисті вікна офісу спекотно світило сонце. Воно потрапляло якраз на монітор Дарини. Вона позіхнула, їй зовсім не хотілося працювати. У променях літали піщинки пилу. Вони то піднімалися, то опускалися серед масивних полиць, завалених старими книгами і рукописами. Такий теплий весняне ранок. Здавалося б, світ сповнений натхнення, а у Дарини в голові суцільна каша. Їй треба вже починати готуватися до аукціону. Спеціалізація Дарини це рідкісні речі, такі, що не беруться оцінювати інші фахівці. Пристрасть до історії антикваріату у неї з'явилася ще в дитинстві. Дарині завжди було цікаво знати, яке життя прожив той чи інший предмет. Особливо її захоплювали давні знахідки, з якими пов'язані загадкові події. Вона дуже любила містичні історії та взагалі все, що стосувалося цього напрямку.

Дарина відкрила на комп'ютері папку з фотографіями лотів, які пропонувалися на аукціон. Вона почала не поспішаючи перегортати зображення. Нічого особливого або цікавого на її думку запропоновано не було. Дарина стала розподіляти по електронних папках фотографії з предметами антикваріату. Ті, за якими вона раніше проводила оцінку, переносила в одну. Інші, які тільки вивчала, але не оцінювала – в іншу. Залишалася третя папка. Вона призначалася для лотів, які зустрілися Дарині вперше. Але знімки нічого особливого не пропонували. Велика частина товару давно рахувалася в базі і переходила з рук в руки. Дарина знову позіхнула.

– Що, нічого цікавого? – почувла вона приймний, трохи дитячий голос за спиною.

Дарина закинула голову. У дверях з двома філіжанками кави стояв її гарний друг і колега Максим. Пухкий, невисокого зросту хлопець двадцяти п'яти років. Зі світло-русявою шевелюрою, стриженою під горщик. Він, так само як і Дарина, працював експертом з

антикваріату. Його пристрастю були предмети часів Великої Вітчизняної війни. Максим простягнув каву подрузі і примостився поруч на стілець.

– Як вихідні? – з веселою ноткою в голосі запитав він.

– Як зебра: чорна смуга, біла, чорна, біла.

Максим посміхнувся.

У цей момент в приміщення зайшов серйозного вигляду чоловік років сорока. Він зробив вигляд, що не побачив балакунів і почав перебирати папки, які у великій кількості лежали на одному із письмових столів.

– От блін, зайшов, – пошепки промовив Максим і тінню вислизнув з кабінету.

За ним, з відібраними паперами, вийшов чоловік.

Незабаром Максим надіслав Дарині смайлик, вони ще перекинулися кількома фразами у вайбері, після чого поринули кожен в свою роботу. Дарина передивилася сотні заявок і ретельно розклала фотографії з описами по електронних папках. З усього потоку надісланих лотів найдовше вона розглядала золотий перстень з рубіном. На внутрішній стороні оправи можна було розгледіти частину напису «San». Це прикраса викликала у Дарини інтерес, вона зробила запит на повний опис і миттєво переключилася на наступне зображення.

Робочий понеділок закінчився спокійно. Вечір такого чудового дня Дарина вирішила провести в кафе з друзями. Приемним сюрпризом стала жива музика, яка зазвичай буває тільки по вихідних. Ось що означає, коли за поганим завжди слідом іде щось хороше. Неприємні події вже трапилися, і того, що сталося, цілком достатньо.

Але вечір перестав бути добрим, коли Дарина під'їхала на автомобілі до парковки біля свого будинку. Там не знайшлося жодного вільного місця, навіть її постійний п'ятачок зайняли старенькі «Жигулі». Охоронця в будці не виявилось. Дарина хвилин п'ятнадцять провела в засідці з надією, що вартівник повернеться на своє робоче місце, а потім розлютилася і нахабно залишила автомобіль у дворі відразу під вікнами.

– Ну і що, що заборонено, – бурчала вона, піднімаючись в квартиру, – ну і що, що оштрафують. Нехай спробують, я такий скандал влаштую!

Дарина піднімалася по сходах, не перестаючи лаятись. Її обурення, які супроводжувалися нецензурною лексикою, перервав пухнастий клубочок, який згорнувся на килимку перед вхідними дверима її квартири. Як тільки Дарина підійшла, кіт підвівся на лапки і голосно заурчав. Руда блакитноока принадність тягнула свою мордочку до господині квартири.

Кошеняті на перший погляд було близько року. Дарина обожнювала котів, проте не заводила домашню тварину, враховуючи який спосіб життя вона вела. Вдень робота – ввечері тусовки. Але, зваживши всі за і проти, Дарина відкрила двері, впускаючи кошлате чудо в квартиру.

– Будеш зватися Муською! – урочисто охрестила вона kota.

Той, як справжній господар, відразу побіг досліджувати свої нові володіння. Муська бігав по квартирі відкритого планування, потім сказав: «мяу» і заснув прямо у центрі кімнати. Дарина пильно спостерігала за своїм новим співмешканцем, щоб той ніде не зазначив територію, а коли Муська занурився у сон, переключила його на ліжку.

– Ласкаво прошу в мій світ, – тихенько прошепотіла вона на вухо кошеняті, нібито він її розумів.

Далі Дарина без ентузіазму поробила домашні справи, а після заснула за переглядом чергового серіалу. Перший день тижня для неї пройшов спокійно, а ось у її батька понеділок розпочався голосно.

З самого ранку йому телефонували з головного управління, цікавились, яким чином могла просочитися інформація по вбивству в ЗМІ і вимагали видати винних. Св'ятоп'ятов відстояв підлеглих, а також свою позицію щодо засобів масової інформації. Йому довелося пообіцяти дорогий коньяк вищому керівництву за розуміння ситуації.

Після важкої розмови прийшов час проводити нервову нараду, на якій кожен звітував про виконану роботу за минулий тиждень. Більшість прийшли невідготовленими, без конкретних теорій або фактів. Тільки біля обіду Св'ятоп'ятов зміг виштовхнути зі свого кабінету останнього доповідача і видихнути.

Але через п'ять хвилин спокійного відпочинку у двері знову постукали. На цей раз його відвідав Поленко, який не був присутній на загальних зборах.

– Ти де був? – стомлено запитав його полковник. – Мене тут мало не роздерли вранці.

– Їздив дивитися тіло, яке знайшли без руки на набережній, – спокійно відповів судмедексперт.

– І як тіло?

– Розриви дуже схожі на краї нашої відірваної руки. Можливо навіть, що це один стиль вбивства. Але наша рука не від того тіла. У нас вона ліва, а у трупа дівчини відсутня права.

– Ой, не люблю я маніяків. Якщо виявиться, що дівчина втратила руку таким же чином, як і наша, означає, з'явився хробак якийсь в столиці, – скривився Св'ятоп'ятів.

– А що у тебе цікавого? Є інформація від твоїх і моїх підлеглих? – перевів розмову Поленко.

– Ой, нічого конкретного. За відбитками нічого не знайшли. Запити в лікарні нічого не дали. У місці розриву на тканинах виявили слабкі опіки від електричного струму і залишки блакитних ниток, імовірно від трикотажного одягу. Під нігтями звичайна земля без домішок, які могли б вказати хоч на якусь певну територію. Перстень із справжнім рубіном в золотій оправі. Є гравірування на іноземній мові. До речі, маю припущення, що він антикварний. Чекаємо відповіді експертів з аукціонного дому. Валерія Анатоліївна зробила запит по історії покупок. Сподіваюсь, такі були. Якщо перстень відноситься до предметів антикваріату, тоді за кимось значився. Тоді ми зможемо знайти власника прикраси. Ось так по ниточці по ниточці спробуємо розкрити цю справу.

Св'ятоп'ятів зробив паузу і потер чоло.

– Мда, не багато, – відповів Дмитро Родимович. – До речі прошу зауважити, що вбита дівчина на набережній була в синій трикотажній сукні. І їй, імовірно, від двадцяти двох до двадцяти п'яти років. Треба думати, маніяк полкує за певними юними особами.

– Такий собі мисливець за блакитними сукнями? – пирхнув полковник. – Руки то навіщо відривати? Це як мінімум не логічно.

– Маніяки... – замислено мовив судмедексперт.

Св'ятоп'ятів з подивом подивився на свого друга. Поленко завжди відрізнявся стриманим характером. Бурі емоцій були йому не властиві, але в такий насичений день судмедексперт виглядав надто байдужим до всього, що відбувалося.

– А що із загадковим відвідувачем? – знову змінив тему Дмитро Родимович.

– Та, теж нічого. Обличчя не видно. Таких похмурих готов хоч греблю гати, зараз повилазять на пагорби біля Десятинної церкви. Будуть на стародавніх могилах духів викликати, – відповів Св'ятоп'ятів.

Дмитро Родимович розсміявся.

– Мда, не густо. Можна спробувати заслати туди винних молодих бійців. Нехай прогуляються, розпитають. Раптом, хтось, щось знає, – запропонував судмедексперт.

– Так, а що розпитувати? Чи знає хтось хлопця із сальним волоссям одягнутого в чорне?

У нас навіть портрета немає.

– А черговий? Він що не може змалювати по пам'яті? – здивувався Дмитро Родимович.

– Та хто там. Він же в іграшки грав свої, хто там що запам'ятовував! – відмахнувся Св'ятоп'ятов.

– Добрий ти з ними занадто, – з докором промовив Поленко, – дозволяєш байдикувати ось тобі і результат.

Полковник глибоко зітхнув, з сумом подивившись на співрозмовника.

Задзвонив стаціонарний телефон. Поленко потиснув руку Олександрі Миколайовичу та пішов геть, залишивши полковника на самоті розбирати проблеми, що накопичилися.

Судмедексперт вийшов з відділення. Його мучили питання. Вранці він їхав на вивчення трупа, будучи впевненим, що рука виявиться частиною знайденого на набережній тіла. Де розбіжності? Чому головоломка, яку так легко вирішити не вирішувалася? Чому рука не відповідає тілу вбитої дівчини? Зовні всі подібності на обличчя: і волокна блакитних ниток, і колір лаку на другій руці, і колір шкіри – все збігається зовні, а ось анатомічно вони не підходять одна одному. Звичайно, лак і сукня можуть бути результатом дій маніяка. Він може самостійно надавати однакові образи своїм жертвам. Поленко зіщулився. Маніяки це дуже погано. Він вирішив не думати про найгірші припущення, а повернутися до пошуку стикувань. З глибоких роздумів його витягнула дитина. Маленький хлопчик, який ішов за руку з бабусею, підвертав одну ніжку. А вона при кожному кроці казала: «Денис, іди рівненько, ставай ступнею прямо, тобі треба розробляти ніжку».

Еврика! Ось вона відповідь! Поленко навіть підскочив на місці. «А що, якщо рука все-таки від трупа дівчини? Розтин показав, що вбита страждала рідкісною формою захворювання кісток. Це вроджений недолік, який вона могла адаптувати для своєї зручності ще з дитинства. І вже в зрілому віці відчувала себе комфортно, навіть не відвідуючи лікарів».

Судмедексперт поїхав в морг. Він на ходу зателефонував Св'ятоп'ятову, щоб поділитися своєю здогадкою. Полковник не зовсім зрозумів, чого від нього хотів захеканий друг, але все ж дав розпорядження подати заяву на перевірку збігу ДНК. Йому довго довелося доводити необхідність дорогої процедури, але він з тріумфом повісив трубку телефону і відразу ж повідомив про свою перемогу Дмитру Родимовичу.

Судмедексперт, тим часом, наново переглянув всі записи і перевірів деформацію кісток. Його теорія майже підтвердилася. Залишалось тільки дочекатися результатів ДНК.

Насичений день закінчувався. Св'ятоп'ятов вирішив, що о п'ятій годині вечора вже нічого не трапиться, тому став збиратися додому. Несподівано через вікно він побачив як до дерева

притулилася фігура, одягнена в довгий чорний плащ. Бліде обличчя то визирало з-за товстого стовбура, то ховалося назад. Полковник сів і обережно вийняв мобільний телефон для спроби зробити знімок. Поки він розбирався в налаштуваннях, фігура зникла. Полковник ще раз подивився за вікно. Загадкового хлопця видно не було. Св'ятопятав вилаявся.

Полковник зібрав речі і вийшов на подвір'я. Весна буянила усіма барвами життя. Всього три дні тепла, а нирки вже ось-ось випустять соковите листя. На газонах вилізли перші пуп'янки кульбабок, а берізка прикрасилась сережками. Св'ятопятав ще раз подивився убік дерева, де йому привиділося бліде обличчя. Дивного відвідувача видно не було. Тільки матусі з колясками і галаслива дітвора заповнили всю паркову зону. Полковник ще кілька хвилин спостерігав, потім повернувся до відділення, поправив камеру над черговим і, з почуттям виконаного обов'язку, поїхав додому.

На наступний день, коли Св'ятопятав приїхав до відділення, у нього в кабінеті вже чекав щасливий Дмитро Родимович. Поленко схопився зі стільця. Він міцно обійняв за плечі Св'ятопятава, та так, що той гикнув. На відміну від свого друга полковник погано спав, тому всі ранкові ніжності дратували його.

– Ось! – урочисто помахав стопкою паперів перед носом Св'ятопятава судмедексперт.

– Ти, як ніби Нобелівську премію отримав, так радієш. Я тебе давно таким не бачив, – сонно вимовив полковник.

– Ех ти, Сашко, – закричав Поленко, – я тобі таку новину приніс! Я правий! Я мав рацію!! Розумієш?

Полковник примружився.

– Ось дивись, це ДНК руки, а це ДНК трупа дівчини. Вони ідентичні!

Св'ятопятав нарешті почав вникати в усе що відбувається.

– Почекай, а як ти так швидко отримав дані? – здивувався полковник. – Зазвичай вони там вовтузяться тиждень, а тобі вже за ніч все зробили.

– Це все мій шарм і чарівність, – з посмішкою відповів судмедексперт.

Полковник голосно розсміявся.

– Ось тобі й маєш, ніколи не було такого, а тут раптом чарівність, – він продовжував давитися сміхом.

Поленко трохи образився, знову став спокійним і сів у крісло.

Св'ятоп'ятков зробив зусилля, щоб перестати сміятися.

– Ой, розсмішив. Гарзд, розповідай, – вже спокійно запропонував полковник.

– Як я вже сказав, завдяки моему шарму, – цю фразу судмедексперт промовив з акцентом, карбуючи кожну літеру. – Так-так і не треба так ехидно посміхатися. Я отримав відомості необхідні для розслідування вбивства молоді особи. У центрі дослідження ДНК працює моя студентка, я попросив її прискорити процес, по можливості, звичайно. І вона з поваги до свого викладача провела аналізи ДНК після робочої зміни. Ось так.

Дмитро Родимович пишався своєю роботою. Йому лестило, що саме він здогадався про природжений дефект. Св'ятоп'ятков був трохи шокований таким поворотом подій. Він ще не прокинувся і не розумів.

– Гей, Олександр Миколайович, – гукнув його Дмитро Родимович, – поверніться в реальність. Я розумію, що моя новина вас приголомшила, але досить про себе мною захоплюватися.

Св'ятоп'ятков скривив смішну гримасу.

– Я, мабуть, чогось не розумію, – почав міркувати полковник. – Як тоді пояснити що наша рука ліва, а у трупа дівчини відірвана права?

– Розумію твоє замішання, але я зараз все поясню. Що стосується правої руки – це моя помилка, яку я допустив через неувважність. Мені слід було ретельніше вивчити неправильно зрощені кістки. При найближчому розгляді можна зрозуміти, що суглоб на лікті розташований в іншу сторону, ніж у звичайної людини, а кістка перекручена, що швидше вроджений дефект, ніж придбаний за життя. З усього вище сказаного випливає: у дівчини кістки правої руки ідентичні кісткам лівої, але вона нею користувалася як правою. Можливо, звички з дитинства.

Св'ятоп'ятков стиснув губи. Він нічого не зрозумів з розказаного йому Дмитром Родимовичем, але зізнаватися своєму другові не наважився. Головне, вони знайшли тіло для своєї руки. Тепер розслідування вийде на новий рівень.

– Чесно кажучи, я трохи шокований такими фактами, але це величезний стрибок в розслідуванні. Що ж, Дмитро Родимович, змушений визнати ваш блискучий розум! – з радісними нотками мовив Св'ятоп'ятков.

Вони обидва розсміялися. Настрій полковника відразу покращився.

– Тоді, тепер ми будемо працювати спільно з іншим відділенням, або взагалі передамо справу їм, – підсумував Св'ятоп'ятов. – Необхідно повідомити про твоє відкриття Валерії Анатоліївни.

– Тоді залишаю тебе, Олександрє Миколайовичу, наодинці, щоб ти міг продумати подальший план дій, а сам іду роботу працювати, – судмедексперт весело вклонився і, пританцьовуючи, вийшов з кабінету.

Після того, як Полекно залишив Св'ятоп'ятова, полковник закурив цигарку. Він зателефонував співробітникам, які вели розслідування по «відірваній руці», повідомив слідчу про відкриття Дмитра Родимовича, а також зв'язався з відділенням, де було заведено справу вбитої дівчини. Св'ятоп'ятов домовився про співпрацю. Там вже у всю моніторились дзвінки, які надходили до лікарень і моргів у зв'язку з загубленням людей. Минуло більше двох днів, тепер за законом родичі могли звернутися в правоохоронні органи для пошуку зниклих. Також були задіяні регіональні відділення, тому що по Києву жодне із звернень не відповідало опису загиблої.

– Невже ніхто її не шукає? – здивувався Св'ятоп'ятов, який прибув до начальника відділення, де мало відбуватися спільне розслідування. – Припустимо, вона сирота, але у неї ж були друзі і робота.

– Хто її знає, – відповів його колега, – на роботі у відпустці, а друзів справжніх немає. Ось тобі і вся історія.

– Якась сумна історія, – відповів Св'ятоп'ятов.

– У трупів не буває веселих історій, – пожартував начальник відділення і сам же розреготався.

Св'ятоп'ятов скривився, подякував за відкриту співпрацю, попросив тримати його в курсі і виїхав назад в свої робочі пенати. Поки полковник їхав до відділення, йому зателефонувала донька, яка дуже суворо наказала їхати до неї на роботу. Дарина вимовила це з такою інтонацією, ніби її взяли в заручники. Св'ятоп'ятов різко повернув на заборонений знак і, на максимальній швидкості, помчав убік офісу Дарини.

За кілька годин до цього, ранок вівторка у Дарини почався слиняво. Дівчину розбудив шорсткий язик, який старанно облизував її щок. Вона відкрила очі і посміхнулася. Над нею схилилася блакитноока волохата морда. Дарина почухала свого співмешканця за вушком, чмокнула в ніс і почала збиратися на роботу. Їй довелося ще зробити вилазку в найближчий магазин за котячою їжею, а головне, туалетним приладдям. Дарина дуже хвилювалася за те, щоб її волохатий друг не наробив «мін» по квартирі. Але Муська тримався до останнього. Не встигла Дарина насипати в котячий туалет піску, як той відразу туди заліз і зробив всі свої маленькі і великі справи. Господиня щиро зраділа

такому щастю. На знак подяки за терпіння навалила їжі з горою в миску з намальованими рибками. Дарина ще раз почухала kota за вушком, зібралася і поїхала на роботу.

Тут, як завжди, на неї чекав заповнений кабінет, завалений купою різної непотрібної макулатури. Більшу частину простору займав антикваріатний стіл з припаркованим до нього громіздким комп'ютерним кріслом. Єдиним сучасним предметом в кабінеті був комп'ютер. Дарина відкрила вікно з метою випроводити застоюваний пил, після чого сіла у крісло. Тільки зараз вона звернула увагу, що на столі лежить незнайома для неї папка. З вечора вона нічого не залишала. Її хтось приніс, можливо, керівник. А якщо це справа рук Веніаміна Тихоновича, тоді він знає про її запізнення.

– От, млін, – тихенько промовила Дарина.

– Млинця б не було, якби ви, Дарина Олександрівна, приходили вчасно на роботу.

Дарина розвернулася на кріслі. За спиною стояв її суворий сорокарічний керівник, який був зовсім не в душі.

– Вибачте, Веніамін Тихонович, я потрапила у великий затор, більше цього не трапиться, – щиро попросила вибачення Дарина.

– Ви мені не розповідайте про останній раз, чув вже. Врахуйте, я закриваю очі на вашу не пунктуальність тільки тому, що ви цінний працівник. Але мое терпіння навіть до коштовного працівника може вичерпатися.

Дарина нічого не відповіла, тільки зробила мученицький вираз обличчя.

– У вас на столі я залишив завдання, яке необхідно зробити в першу чергу. Мені вже телефонували два рази з цього приводу, – суворо виголосив Веніамін Тихонович.

– Так тільки ж десята ранку, – здивувалася Дарина.

– Ось наступного разу ви і поясните, що тільки десята ранку. Слідча віддала конверт ще вчора секретарю, але Ніна забула передати мені, – стримуючи емоції, вимовив Веніамін Тихонович, після чого пішов.

Дарина взяла папку в руки. Усередині вона знайшла супровідний лист. За завданням було потрібно провести оцінку персня, який проходив по кримінальній справі. Дарина вийняла фотографії. Від побаченого, вона мало не втратила свідомість. У неї все поплигло перед очима, пальці рук оніміли, по тілу пробіг холодок. Дарина не вперше проводить оцінку антикваріату для правоохоронних органів, але останнім часом занадто багато збігів. Усередині конверта лежав знімок відірваної руки, тієї самої, про яку вона дізналася з новин. Було потрібно вивчити і оцінити золотий перстень, який красувався на великому

пальці. Її збентежило ще й те, що вона бачила цю прикрасу вчора серед надісланих на оцінку лотів. Дарина почала активно перебирати всі відібрані напередодні фотографії.

– Так! Ось вона! – урочисто вимовила дівчина сама до себе.

На одному зі знімків, які Дарина зазначила раніше, як цікаві, було зображення того самого перстня. Дівчина набрала по мобільному телефону свого керівника, щоб поцікавитися, де саме прикраса. Веніамін Тихонович запропонував звернутися до секретаря, нагадавши, що це доказ, тому вивчати прикрасу варто вкрай обережно.

Вже через кілька хвилин Дарина сиділа в тканих рукавицях з лупою в руках. Перед нею на білій тканині лежав той самий перстень, який було знято з пальця трупа і та сама фотографія прикраси, яка прийшла по каталогу на оцінку. Сумнівів не було – на знімку і перед нею один і той самий предмет.

Перстень виглядав масивним. Камінь переливався від яскраво-червоного до криваво-бордового, а коли на нього потрапив промінчик весняного сонця, то він начебто розпалився зсередини, але миттєво згас. Дарина подивилася крізь велике овальне каміння на світло. Там всередині, серед розсіяних граней, спостерігалось безліч темних краплень.

– Ага, – позначила себе Дарина, – камінь натуральний, але не чистий, хоча досить великий.

Прикинувши на око, вона оцінила його розміри – півтора сантиметра на сантиметр. Золото без сумнівів високої проби, швидше за все з домішками міді, але як би Дарина не намагалася розглянути прикрасу, гравіювань проби вона так і не знайшла.

Якщо дослідити хроніку маркування золотих виробів, то можна знайти нотатки позначення пробами десь з 1300 року в Англії, а ще раніше в Німеччині. Це могло свідчити про те, що перстень: або дуже якісна підробка під стародавню прикрасу, або дуже цінний предмет з багатовіковою історією. А якщо взагалі цей ювелірний виріб було створено до нашої ери? Фантазія Дарини розігралася. Їй дуже хотілося, щоб цей аукціонний лот виявився цінним. Ціннішим ніж другосортні вази, монети або картини, якими завалені всі полиці в сховищі.

Вона покрутила прикрасу і знову взяла лупу. Тепер свою увагу Дарина звернула на окантовку навколо дорогоцінного каменю. Оправа складалася з сотні найтонших ниток, переплетених в один візерунок. Робота виконана дуже тонко і ретельно. Навіть при сучасних технологіях такого ефекту досягти дуже складно, не кажучи вже про середні віки, а можливо, навіть більш ранній період. Складалося враження, ніби кожен ниточку спочатку виплавили окремо, а потім переплели у візерунок. Вони не були вирізані або злиті разом, вони виглядали як волосся, заплетене в зачіску. Тільки з волоссям зрозуміліше, воно створено природою. А тут цілий візерунок тонких ниток, що походить із гладкої оправи,

утворюючи неймовірний рельєф навколо каменя значних розмірів. Ще одна деталь на прикрасі яку Дарина залишила наостанок, це напис на внутрішній стороні. Звичайне вибите гравіювання, трохи навіть грубо в порівнянні з витонченою красою всього виробу.

«Sanguinem Corvus», – прочитала неголосно Дарина. – Хм, цікаво.

Після ретельного вивчення прикраси, вона припустила, що напис і перстень були зроблені різними майстрами. Ювелірна прикраса виглядала витонченою, незважаючи на свої розміри. Вона викликала захоплення, а ось напис, навпаки, був зроблений дуже шорстко. Дарина не могла згадати, в якій країні так маркували свою власність.

Для початку вона вирішила перевести гравіювання. Дарина ввела в он-лайн перекладач два слова «Sanguinem Corvus». Один визначив англійську мову, тому залишив без варіантів перекладу, а інший запропонував переклад з латині, що означало «Кров ворона». Ставало дедалі цікавіше. Проби немає, рік визначити неможливо, стан прикраси ідеальний: ні подряпин, ні скобів. І бонусом ще загадковий напис на латині «Кров ворона». Якщо переклад саме такий, тоді це, швидше за все, назва персня. Але на прикрасах таких шорстких гравіювань з назвами ніколи не робили. Несподівана рідкість. Тому повертаємося в самий початок: або це дуже якісна підробка під старовинну прикрасу, або досить цінний предмет з багатоміліонною історією.

Дарина відкинулася в кріслі. Вона вирішила вивчити електронні документи, які прийшли за її запитом для відібраного напередодні знімка з перснем. Там крім прізвища і року народження нічого не знайшлося. «Макарова М.П. Тисяча дев'ятсот сорок другий р. н. (Покійна)» і жирними літерами позначка знизу: «Обов'язкова експертиза лота». Такий запит означає, що перстень заповідали або просто передали комусь від померлої родички або подруги. І, якщо ця прикраса виявиться цінною, то хтось стане дуже багатим. Тільки ось хто? Даних заявника в листі не було.

– Дивно, – промовила Дарина. – Ким же воно тоді було відправлено на оцінку і як потрапило на руку вбитої?

– Вбитої? – почувла вона голос за спиною.

Дарина різко розвернулася, трохи не впавши з крісла. У дверному отворі стояв її друг і колега Максим.

– Ой, Максим, привіт. Це я сама із собою розмовляю.

– Цікаво, в твоєму віці роздвоєння особистості? – весело запитав хлопець. – Чим займаєшся?

– Та ось вивчаю доказ, – Дарина вказала на перстень.

– Ух ти, як цікаво. І як справи у вивченні?

– Та, особливо, ніяк. Описів до неї немає, власником прикраси була літня жінка Макарова М.П., яка померла. Хто така була Макарова і де жила незрозуміло. А перстень знайшли на руці молоді особи. Поле відправника в заявці на оцінку прикраси не заповнено. Проби немає, робота явно ручна, дуже тонка, зроблена майстерно. Рубін справжній, величезний. Золото червоне, всередині оправки напис на латині «Кров ворона». Раніше мені такі прикраси не траплялися. Роблю висновки з усього перерахованого вище. Або цей лот стане найдорожчим за всю історію нашого аукціонного дому, або це простий перстень, який можна буде здати всього лише як лом.

– Мда, сумно буде, якщо виявиться, що ця прикраса вийде за вартістю брухту, а не як предмет колекціонування, – замрійливо вимовив Максим. – До речі, у мене родич працює в правоохоронних органах. Я можу умовити його допомогти тобі в пошуку цієї Макарової М.П... Якщо вона існувала, то обов'язково є офіційні записи її місця прописки. За ними можна буде опитати сусідів і таким чином знайти родичів, а також розкрити загадку персня. Хто і коли відправив його нам на оцінку.

– Точно! – закричала Дарина. – Я можу провести власне розслідування! Дізнатися, ким була Макарова М.П., чи були у неї родичі. Можливо, убита дівчина її онучка або донька.

– Ти почекай, – заспокоїв її Максим, – мені ще необхідно поговорити з родичем.

– Та не треба тобі ні з ким говорити, – раділа Дарина. – У мене тато полковник поліції. Я його попрошу запросити мене як фахівця з антикваріату для участі в розслідуванні.

Максим трохи засмутився через свою непотрібність. Наостанок він запропонував пошукати інформацію по своїх записах періоду Великої Вітчизняної війни.

Дарина на радощах чмокнула свого друга в щоку. Максим почервонів і пішов з кабінету, а вона негайно набрала номер телефону батька.

– Татусю, – майже істерично вимовила Дарина. – Ти мені потрібен дуже-дуже зараз на моїй роботі. Будь ласка, приїжджай без питань. Цілую до зустрічі.

На останньому «цілую» Дарина вже прибрала телефон від вуха і натиснула скидання. Вона знала, що після такої розмови батькові нічого не залишиться, як прибігти до безцінної доньки. Вона не любила маніпулювати улюбленим родичем, але іноді обставини брали верх над її чесністю.

Олександр Миколайович приїхав дуже швидко. Він захеканий, весь розпашілий вбіг до кабінету Дарини, за ним поспішав Веніамін Тихонович. Керівник тримався стримано, але

його хвилювання видавали вуха, які стали яскраво червоного кольору.

– Що трапилось? – закричав Св'ятоп'ятов.

– Ой, татусю! Пробач, будь ласка. Я тебе налякала? – невинно, по-дитячому відповіла Дарина. – Тут просто таке. Іди сюди, сідай, я тобі покажу.

Дарина обережно провела батька по кабінету і посадила в своє робоче крісло. Олександр Миколайович глибоко дихав і тримався за серце. Дарина не приділила уваги своєму керівнику, тому той тихенько пішов.

– Тато, вибач, ти добре себе почуваш? – ласкаво поцікавилася Дарина.

– Як сказати. Я так швидко від автівки до дверей вже давно не бігав. До того ж ти змусила мене порушити кілька правил дорожнього руху, а я, між іншим, представник закону. І взагалі, більше так ніколи не роби! Я думав з тобою щось трапилось!

– Вибач, ну будь ласка, – вибачилась Дарина.

– Гаразд, розповідай, яка справа у тебе до мене.

Дарина присіла на край столу, витягнула перстень з конверта і почала розповідати.

– Звідки він у тебе? – здивувався Св'ятоп'ятов.

– З відділення надіслали на оцінку, – пояснила Дарина. – Мені здається, я знайшла власника. Цей перстень прийшов до нас в переліку лотів, він рахувався за однією бабусею, яка пішла з цього світу, Макаровою М.П... Ось, дивись на екран. Однак знайдено прикрасу на руці молоді особи. Я припускаю, що вбита дівчина має пряме відношення до Макарової М.П... Можливо донька, онучка або просто знайома. Знайдемо, хто така Макарова, знайдемо дані на власницю руки.

Дарина закінчила свій короткий монолог і благально подивилася на батька.

Той насупився, трохи подумав, потім вимовив:

– Це хороша робота, ми спробуємо знайти родичів цієї Макарової. Шкода, що вона пішла в інший світ. А що сама прикраса? Має цінність?

– Все надзвичайно загадково! – вигукнула Дарина. – Я не можу відповісти точно про її вартість, тому що не можу визначити вік виробу. Мені потрібно трохи часу для вивчення перстню. Я мрію, щоб прикраса стала коштовним лотом на нашому аукціоні.

– З приводу лота, не поспішай. Це все ж таки доказ, – суворо відповів Св'ятоп'ятков. – А ось що стосується інформації, яку ти змогла знайти, то вона дійсно дуже цінна. Тепер у нас з'явилася важлива зачіпка. Завдяки Макаровій ми зможемо просунути в розслідуванні вперед, я сподіваюся. Розумниця, перешли мені висновки по електронній пошті, віддам все слідчій.

Св'ятоп'ятков вже мав намір підвестися, але Дарина різко схопила його за руку. Полковник не втримався і плюхнувся назад у крісло.

– Татко, будь ласка, можна я допоможу в цьому розслідуванні, – знову благально попросила Дарина.

– Не зрозумів, – здивувався Св'ятоп'ятков.

– Я дуже хочу дізнатися історію цієї прикраси. Я ж історик, а тут загадка на загадці. І вбивство і померла Макарова і сама прикраса дуже незвичайна. Будь ласка, будь ласка, будь ласка...

– Так хто ж тобі заважає? Займайся. Он у тебе Інтернет і книжки різні, – спокійно відповів полковник. – Вивчай собі на здоров'я.

– Ні ти не зрозумів. Я хочу брати участь у розслідуванні. Я хочу мати доступ до цієї прикраси і отримувати інформацію по ходу слідства.

Св'ятоп'ятков зі скрипом розсміявся. Це було більше схоже на кашель, ніж на виплеск позитивних емоцій.

– Дариночка, при всій моїй любові до тебе, я не можу дозволити вести цю справу разом з кваліфікованими співробітниками правоохоронних органів. Це небезпечно і... – полковник не закінчив речення.

– Так, але я можу виступати в якості консультанта з антикварної речі, яка причетна до вбивства. А раптом це все через цей перстень?

Св'ятоп'ятков замислився. Йому чомусь згадався таємничий гість, який приходив до відділку, щоб впізнати відірвану руку. Так от значить, як він зміг визначити, кому належить відокремлена частина тіла. По персня!

– Добре, – твердо відповів полковник. – Я завтра напишу офіційний запит твоєму керівнику про те, що ти запрошена консультантом в розслідуванні у справі вбитої дівчини.

– Сьогодні! – радісно вигукнула Дарина.

– Що сьогодні? – не зрозумів полковник.

– Сьогодні напишеш запит моему керівнику, що я офіційно стаю консультантом в справі вбитої дівчини.

Св'ятоп'ятов глибоко зітхнув.

– Добре, сьогодні.

– Так! Я знала! – вигукнула Дарина і міцно поцілувала батька в щоку.

Полковник ще раз зітхнув і поїхав писати офіційного листа.

Дарина не могла повірити, що їй вдалося вмовити батька. Вона сподівалася, її знання в області антикваріату зможуть допомогти в розслідуванні. Дарина ще довго сиділа в Інтернеті в пошуках відповідей на свої питання. Можливо, перстень не принесе багатство аукціонному дому, але щось в ньому є таємниче, навіть містичне. Дарина поклала опис завдання і прикрасу в конверт. Потім набрала в Інтернет пошуку: «перстень кров ворона». Перше, що випало на сторінці, це книга «Кров ворона». Далі статті про воронів і знову книга, книга, книга. Дарина ще трохи пограла словами, але її спроби ні до чого результативного не привели.

Вже стемніло, коли вона вибралася зі свого офісу на вулицю. Пахло весною. Прогріте повітря ще огортало своїм оксамитом, хоча вже відчувався наступ прохолодної ночі. Місто жило своїм життям. Яскраві вогні кафе вабили приєднатися до хмільного хороводу теплого вечора. Але, незважаючи на численні смс і дзвінки друзів, Дарина просто хотіла трохи постояти на місці, а потім сісти в автомобіль і поїхати додому до свого нового співмешканця. Тим більше, доказ довелося взяти із собою, тому що особистого сейфа у Дарини в кабінеті не було, а секретар давно пішла. Але, насправді, їй просто не хотілося розлучатися з перснем. На секунду Дарина побажала, щоб це прикраса виявилася простою дрібничкою, яку потім вона зможе випросити у свого батька. Її навіть не збентежило те, що ще кілька днів тому перстень прикрашав великий палець особи, яка залишила цей світ. Дарина міцніше притиснула конверт до себе і попрямувала до автомобіля.

Через двадцять хвилин вона вже відкривала двері своєї квартири, де її сонно зустрічав маленький пухнастик. Муська позіхнувши, підбіг муркотіти до господині.

– Ти мій ніжний звір, – погладила Дарина свого вихованця. – Скучив? Я теж скучила. Зараз буду тебе годувати.

Дарина зняла пальто, кинула торбину на тумбочку, а поруч поклала конверт. Вимила руки і відразу попрямувала на кухню. Насамперед погодувала вихованця, а після зазирнула в

холодильник.

– Ось так, Муська, твоєї їжі завалились, а у мене миша повісилася, – прокоментувала Дарина вміст порожніх полиць. – Переходжу на котячий корм.

Муська начебто зрозумів, про що сказала його господиня, тому відірвав мордочку від миски і невдоволено нявкнув.

– Гаразд-гаразд, зараз що-небудь замовлю.

Дарина, недовго вагаючись, набрала телефон своєї улюбленої закускової. Вона замовила піцу асорті.

– Ех, Муська, будемо з тобою товстіти. Муська!

Поки Дарина спілкувалася з оператором закускової, вихованець закінчив трапезу і вирішив зайняти себе корисною справою. Дарина застала свого улюбленця, коли той, забравшись на тумбочку, стягнув конверт з доказом і вже до половини його розлуцив.

– Муська! – повторила вона. – Ти що робиш?! Фу! Зупинись!

Вона намагалася витягнути залишки вмісту конверта з чіпких лап свого домашнього вихованця. Вийшло це не відразу, тому від фотографій і супровідного листа залишилися тільки шмаття.

– Подякуй, що перстень міцний, а то довелося б тебе здавати як доказ, – Дарина в підтвердження міцності підсунула йому під ніс прикрасу.

Кіт сів на задні лапи і, не відриваючи погляду, дивився на перстень розширеними зіницями.

– Ти чого як загіпнотизований? – здивувалась Дарина. – Хм, може коти дійсно бачать духів померлих? Ех, ось вмів би ти балакати, ми б із тобою справу розкрили. Поспілкувався б з духом і сказав мені, хто вбив бідолашну.

Дарина заховала перстень в скриньку, а після взяла на руки кота. Вона пройшла в кімнату, вмостила на дивані і не помітила коли занурилася в сон.

Їй снився барвистий луг, що перетікає в нескінченні пагорби. Соковитий зелений килим з одного боку межував з хвойним лісом, а весь інший простір до горизонту розкинувся різнобарвним орнаментом квіткового королівства. Ідеально кругле озеро відсвічувало рівний спокій неба. Ні хмар, ні плямочки. Рівна чиста поверхня. Світ оточив Дарину своєю життєвою енергією. Він проникав крізь шкіру, змушуючи дихати всім тілом. Їй стало дуже легко і вільно. Складалося враження, що вона ось-ось злетить. Але гуркіт у двері і крик

кур'ера піци змусив її прокинутись.

Дарина схопилася з ліжка. Їй здалося, що вона біжить, не торкаючись підлоги. Неначе відчуття зі сну перенеслося в реальність. У перші секунди Дарина ніби відчула, що сон ще не закінчився, але гучний крик кур'ера допоміг повернутися в бадьорий стан.

– Чи є хто вдома? Відкривайте! – кричав на весь коридор постачальник піци.

Дарина відкрила двері.

– Ви навіщо так кричите? – звернулася вона до молодого людини. – Весь будинок на вуха піднімете.

– Ви вже вибачте, я хвилини п'ять дзвоню, але ніхто не відкриває, а везти піцу назад якось не хочеться, та ще й платити за неї потім.

– Вибачте, я заснула, от гроші. Залишок заберіть собі.

– Ого, це багато для чайових.

– Це за очікування.

– Спасибі, смачного, – відповів задоволений своєю виручкою кур'ер.

Він щось ще говорив, але Дарина вже зачинила двері. Вона почала на ходу виймати соковиту, гарячу піцу. Дарина жадібно ковтала величезні шматки, майже не пережовуючи. Звідки раптом з'явився такий апетит, вона не розуміла, але дуже хотілося з'їсти все відразу. Тільки коли залишилася половина піци дівчина глибоко зітхнула і відклала коробку.

– Ось це я розумію: наїлася, так наїлася, – промовила Дарина сама собі, а після паузи звернулася до кота.

– Бачиш, Муська, що стається, коли не встигаєш поїсти на роботі, а вдома конем грай.

Дарина поклала кота поруч із собою на диван. Вона занурилася в легкий ситий стан дрімоти під задоволене муркотіння вихованця і звуки з телевізора. Їй було все одно, що дивитися. Вона просто ввімкнула перший-ліпший телеканал, а через якийсь час знову заснула.

Її розбудив дзвінок по мобільному телефону. Дарина не відразу зрозуміла що відбувається. Голова трохи боліла як після похмілля. Вона спала на дивані одягнена, подушкою служила коробка від піци. Поруч лежав кіт, спостерігаючи за своєю господинею.

Дарина підскочила в пошуках телефону. Телефонував батько.

– Так тато, привіт, – сонно відповіла вона на дзвінок.

– Як там мій консультант поживає? – ласкаво запитав Св'ятоп'ятков.

– Відмінно, ще пів годинки і я буду готова до подвигів, – позіхнула Дарина.

– Які пів годинки? Ти що спиш ще? Перша година, а на роботу тобі не треба хіба іти? – обурився полковник.

– Як перша година? – здивувалася Дарина. Вона схопила маленький годинник з журнального столика. Стрілки показували п'ятнадцять хвилин на другу. Їй нічого не залишалось, як поспіхом попрощатися з батьком і максимально швидко зібратися на роботу.

– О ні! Керівник мене вб'є! – викрикнула вона, подивившись на телефон. Ніяких викликів НЕ висвітилося. Це було дивно. Вчора Веніамін Тихонович зробив їй зауваження з погрозами звільнити, а сьогодні о першій годині дня від нього немає жодного дзвінка.

– Ой, напевно, я вже звільнена! – знову вигукнула Дарина і...

...звалилася з дивана.

– Що це? – не зрозуміла вона. – Сон?

За вікном були сутінки. Дарина потягнулася до свого мобільного телефону. 6:00 Ранок, ще тільки ранок.

– Здається, я божеволію, – тихенько промовила вона.

Голова трохи боліла, як після похмілля. Дарина сиділа біля дивана, з коробки піци, що була їй подушкою, вивалилися залишки шматків прямо на підлогу. Кіт лежав поруч, спостерігаючи за своєю господинею.

Дарина струснула головою. Треба ж було такому наснитися. Вона залізла назад на диван, забравши kota в оберемок. Тіло знову огорнула дрімота. Разом з нею звідкись з'явилися тривога і острах.

– Ні, – несподівано вимовила Дарина, налякавши Муську. – Треба вставати, дуже вже все реалістично. І я знову розмовляю сама із собою. Необхідно з цим закінчувати.

Дарина підвелася з дивана, на кухні зробила кави, погодувала кота і стала збиратися на роботу. Після тривожної ночі думки огортав туман. За вікном тільки-тільки прокидалося місто. До початку робочого дня залишалось ще дві години, але в квартирі Дарина перебувати не хотіла. Дуже боялася заснути, а потім прокинутися на початку другої години дня. Тому вже близько восьмої ранку Дарина їхала убік свого офісу. Навколо пахло весною. Ранок радував своїми ніжними промінчиками сонця. Деревя вкрилися соковитими нирками з першими пелюстками квіточок. Всього тиждень тепла, а холодне, похмуре після зими місто вже ожило. Сірі хмари змінилися блакитним небом і лагідним сонцем, бруд сховався під молодою травою, а дерева розпушили свої крони, заступивши ними старі потріскані будинки.

Дарина трохи заспокоїлася. Залишки тривожних думок захопив теплий вітерець, який прокрався крізь відкрите вікно автомобіля. Тепер їй здавався смішним ранковий стан і ранішній виїзд на роботу. Але, тим не менше, повертатися додому не хотілося. Вона під'їхала до будівлі робочого офісу. Там навколо парадного входу стояли автомобілі охоронної фірми і поліції. Дарина залишила автомобіль біля тротуару і побігла убік будівлі. Їй перегородив шлях високий чоловік у поліцейській формі.

– Дівчина, туди не можна, – голосно промовив він.

– Я тут працюю! – тривожно відповіла Дарина.

– У вас є пропуск? – запитав той же чоловік.

– Який пропуск, у нас немає таких документів. Веніамін Тихонович! – закричала Дарина своєму керівнику, який вийшов з парадного входу.

– Веніамін Тихонович! – повторила вона.

Керівник її побачив і махнув рукою.

– Пропустіть, – сказала Дарина, відсунувши поліцейського убік.

– Веніамін Тихонович! – звернулася вона до свого керівника. – Що трапилося?

Веніамін Тихонович виглядав трохи розгубленим. Дарина вперше бачила його таким. Скуйовджене рідке волосся, пом'ятий піджак, змучений вигляд.

– Нас намагалися пограбувати, – спокійно відповів він і потер скроню.

– Та ви що? Як це? – здивувалася Дарина.

– Так, вже з четвертої ранку тут перебуваю. Спрацювала сигналізація вночі. Розкрили

двері. Поки приїхали охоронці, зловмисники встигли перерити деякі шухляди в кабінетах. Добре, що до сховища цінних лотів не дісталися.

– Як жахливо. Вкрали що-небудь? – розхвилювалася Дарина.

– Начебто ні, але точно буду знати, після звірки опису з тими предметами, які у нас були в наявності. До речі, ви перстень вчора віддали секретарю?

– Ні, але я його забрала із собою.

– Це добре. Я дуже хвилювався, що ми втратили доказ. Стільки справ тепер розбирати, а так би ще по відділеннях довелося їздити, пояснювальні листи писати.

Веніамін Тихонович зіщулився і різко змінив тему розмови.

– А що ви тут так рано робите, Дарина Олександрівна? Для вас поява в такий час на робочому місці не властива.

– Вирішила приїхати раніше, я ж виступаю з сьогоднішнього дня в якості консультанта в справі вбитої дівчини, – Дарина вирішила не вдаватися в подробиці всього пережитого вранці.

– Та ви що? – здивувався її керівник, – а чому я про це нічого не знаю?

– Це рішення було прийнято тільки вчора, сьогодні отримуєте офіційного листа, – пояснила Дарина.

– Що ж, в такому разі відпускаю вас на сьогоднішній день. Все одно поліція нікого крім мене не пускатиме в офіс до з'ясування обставин нічного злочину. Так що їдьте, консультуйте, а я розберуся із пограбуванням, – дозволив керівник.

Веніамін Тихонович ледве помітно зітхнув. Він дав ще деякі відповіді поліцейським, а після попрямував всередину офісу.

Дарина повернулася до автомобіля. Їй не було сенсу їхати додому, тому вона розгорнула автомобіль убік відділення, де працював її батько. По дорозі не змогла втриматися, щоб не заїхати до Макдональдса, там із задоволенням з'їла два ароматних маффіна, запивши їх чашкою латте. Коли зі сніданком було покінчено, Дарина вирушила виконувати обов'язки почесного консультанта в кримінальному розслідуванні.

– Доброго ранку, – привіталася вона з черговим на прохідній. – Я до полковника Св'ятопйотова Олександра Миколайовича.

Черговий, не відриваючи погляду від свого телефону, протиснув у віконце журнал для відвідувачів.

– Поставте підпис, будь ласка, – попросив молодий чоловік.

Дарина посміхнулася, написала прізвище та поставила підпис. Сусідні двері клацнули. Вона спокійно пройшла по коридору до кабінету з табличкою «Св'ятоп'ятов Олександр Миколайович».

– Стук-стук, – сказала вона, заглядаючи всередину.

– О, а ось і наш консультант, – зрадів полковник. – Проходь, буду вас знайомити.

У Св'ятоп'ятова в кабінеті вже перебувала молода слідча Валерія Анатоліївна. Олександр Миколайович представив напарниць одну одній. З першого погляду Дарина дуже сподобалася Лері. А Дарина, в свою чергу, зраділа, що з нею буде працювати молода дівчина, а не як вона собі уявляла, сувора пані років сорока з орлиним поглядом і мужицькими манерами.

Коли полковник закінчив напутню мову, Валерія забрала Дарину до себе в кабінет, щоб ознайомити з інформацією, отриманою в ході розслідування. Дарина вдихнула запах пилу. Її пильне око оцінило робоче місце її майбутньої напарниці. Крихітна, витягнута кімната з вузьким вікном. По обидва боки від дверей масивні шафи, завалені тоннами паперів. Під вікном мініатюрний стіл радянських часів з двома стільцями. Дарина помітила схожість між своїм кабінетом і кабінетом слідчої. У неї також весь простір під стінами заставлений полицями, заповненими книгами і паперами. Різниця тільки в тому, що меблі у Дарини старовинні з натяком на дорожнечу і в кабінеті щоранку прибирає прибиральниця. Хоча пил все одно встигає накопичуватися з неймовірною швидкістю.

– Ось опис по цій справі, – Лера передала напарниці худенький швидкозшивач.

В папці лежали фотографії відірваної руки, які Дарина вже бачила і ще знімки вбитої дівчини в блакитній трикотажній сукні.

– Це що за фотознімки? – звернулася вона до слідчої.

– А це власниця відірваної руки.

– Дійсно? Це означає, ви знаєте, кому належав перстень? – радісно запитала Дарина.

– Ні, на жаль поки не знаємо. Біля трупа не було виявлено документів. На набережній ніхто її не впізнав. У лікарні і в морги заявки або дзвінки, які могли б підійти по опису нашої жертви, не надходили. Так що чекаємо. Я сподівалася, ми зможемо по персня з'ясувати

інформацію про вбиту. Прикраса, судячи з усього, коштовна. Такі прикраси в клуби і на дискотеки не одягають. Дмитро Родимович взагалі припустив, що це колекційний перстень, тому попросив передати його на оцінку в аукціонний дім. А там, я так розумію, він потрапив до тебе. Цікавий збіг, правда?

– Не вірю я у збіги, – відповіла Дарина, а після паузи запитала. – Руку знайшли не біля тіла, вірно? Труп знаходився на деякій відстані від руки?

– А ти звідки знаєш, що вони в різних місцях були? – здивувалася Лера. – Невже Олександр Миколайович розповів закриту інформацію?

– Ні, прочитала в газеті, – відмахнулася Дарина. – Швидше, це я йому першою розповіла про труп на набережній.

Лера усміхнулася.

– Абсолютно вірно. Рука знайшлася на Подолі, а тіло на набережній там, де є спуски до води. Труп виявили місцеві рибалки. Тепер ламаємо голову, як і навіщо рука втекла від тіла, – Лера посміхнулася від власного жарту.

Їй здалася смішною власна фантазія. Дарина трохи сіпнулася від такого гумористичного відступу, але для пристойності теж захихотіла. Вона у відділенні поліції з дівчиною, яка в свої тридцять років бачила більше трупів, ніж Дарина в детективних фільмах.

– Так, що з приводу персня? – поцікавилася слідчий у напарниці.

Настав час експерту розповісти про свої спостереження.

– Якщо розглядати перстень як просту прикрасу, то за вартістю він може перевищити одну тисячу доларів. Значимість виробу за ціною антикваріату поки не скажу, тому що не можу визначити вік прикраси. Але у мене є дещо цікаве для розслідування. Цей же самий перстень незадовго до події потрапив в перелік для оцінки в наше бюро. І належав він якоїсь Макаровій М.П. 1942-го року народження. На жаль, бабуся померла, не залишивши ніяких записів про себе. У графі заявника також порожньо. Інформації не багато, але я думаю, варто почати з пошуків покійної.

– Ого, та це цілий скарб для розслідування. Мені Олександр Миколайович казав про приємний сюрприз. Тепер у нас з'явилася маленька зачіпка. Я піду дам розпорядження, щоб нам знайшли всіх Макарових М.П. 1942-го року, а ти поки почитай папери по справі. Там, до речі, і по персня є укладення наших фахівців. Можливо, тобі знадобиться.

Дарина перебрала верхні листи в папці. Майже в самому низу лежав висновок експерта по прикрасі.

«Золотий перстень з натуральним рубіном.

Вага виробу 17,8 грам.

Ширина площадки 17,5 мм.

Висота 11,5 мм.

Розмір 20.

Маркувань на прикрасі не виявлено. За експертизою золото 750 проби. При розгляді в мікроскоп можна побачити, що в ньому присутні прожилки органічної речовини за своїм складом схожі на застиглу кров птиці. Робота тонка, дуже точна.

Ювелірні характеристики вставки:

Ruby (Natural) з чорними і коричневими вкрапленнями.

Розмір: 15 x 12 мм.

Форма: маркіз

Група обробки: Б

Колір: Top Blood Red (yo-Кр.8/3)

Особливі прикмети:

На внутрішній стороні оправи є грубо вибитий напис «Sanguinem Corvus». (Необхідно відправити на експертизу лінгвістам і фахівцям з предметів антикваріату)».

– Ну що? Знайшла щось цікаве? – поцікавилася Лера, яка повернулася в кабінет.

– Не дуже. Єдиним відкриттям для мене стали прожилки, схожі за своєю структурою на кров птиці. Це дуже дивно. Звідки в складі золотої оправи кров птиці? Якби людини, то я б пояснила це тим, що майстер порізався під час виготовлення, таким чином, частки його

крові потрапили в сплав. Але ж не птаха. Дарина вийняла з сумки коробочку, в яку дуже ретельно запакувала перстень. Вона ще раз його розглянула.

– Так, це досить незвичайний висновок експертизи. Цікаво, а як перекладається цей напис? – поцікавилася слідчий.

– «Кров ворона». Це латинь, – відповіла Дарина, продовжуючи крутити в руках перстень.

– Кров ворона? – вимовила Лера. – Тоді, можливо, в цьому гравіруванні криється розгадка кривавих вкраплень? Що якщо при виготовленні прикраси туди спеціально додали кров ворона?

Дарина округлила очі від подиву. Лера продовжила.

– Що якщо це окультний предмет? І вбивство дівчини пов'язане з якимось обрядом? Не дарма ми знайшли її частинами при досить загадкових обставинах.

Слова напарниці ввели Дарину в ступор. Незручну паузу перервав дзвінок стаціонарного телефону. Лера відповіла.

Поки слідча спілкувалася по телефону, Дарина розглядала інші папери в папці. Деякі зі знімків вона вже бачила. Наприклад, руку, яка завела в глухий кут з самого початку процес розслідування. Але Дарина не знала про дефект кісток. Це стало для неї відкриттям.

Валерія закінчила телефонну розмову і тепер сиділа за столом, щось уважно вивчаючи в комп'ютері.

– Як цікаво, – вимовила слідча. – Тут у нас розгортається дуже цікава історія. Поки що єдина Макарова Марія Петрівна, яка відповідає нашому опису, померла три тижні тому, похована на київському кладовищі. Проживала Макарова в досить непоганому районі, центр Києва. Мабуть, заможна дама була. Ось, – зробила Лера акцент, – вона у нас виявилася в базі за підозрою на вбивство.

– Що? Бабулька-кілер? – не дала договорити слідчій Дарина.

– Ні звичайно. Була підозра, що вона померла не своєю смертю. Її сусідка подала в поліцію заяву. Але за документами констатація факту смерті від зупинки серця. Ось так. Як коло стягується, але ніяк не може з'єднатися.

Дарину знову смикнуло. Вона не завжди розуміла висловлювання і жарти батька, а тепер це повторювалося з Лерою.

– Які подальші дії? – поцікавилася Дарина.

– Поїдемо спілкуватися із сусідкою Макарової Марії Петрівни. Досить припадати пилом в кабінеті, геть на вулицю в весну!

Дарина зиркнула на свою співрозмовницю.

– Піднімайся-піднімайся, поїхали, вистачить сидіти, – повторила Лера.

Вже через тридцять хвилин напарниці стояли перед масивними дверима сусідки Макарової Марії Петрівни. Лера натиснула дзвінок.

– Хто там? – почули вони літній жіночий голос.

– Вітаю, – офіційно відповіла Лера. – Ми з поліції. Нам необхідно поговорити по справі вашої сусідки.

– Марійка померла вже як тижні три тому, а то і більше. Її вже й поховали. Яка може бути справа? Ідіть геть! А то я справжню поліцію викликаю, – обурилася господиня квартири.

– Ось так завжди, – зітхнула Лера.

Слідча полізла в сумочку за своїм посвідченням. Вона розкрила корочку навпроти вічка.

– Ми дійсно з поліції. Прізвище вашої сусідки фігурує в іншій справі. Нам необхідно з вами поговорити, – спокійно відповіла Лера.

Минуло близько хвилини, перш ніж замок в дверях клацнув. Господиня висунулася до незваних гостей. Низенького зросту костлявенька бабця, через давнє пенсне на носі, розглядала своїх відвідувачок.

– Покажіть ще раз своє посвідчення, будь ласка, – попросила вона у Лери.

Та негайно простягла його прямо в руки літньої жінки. Господиня квартири уважно прочитала всі регалії, а потім подивилася на слідчу.

– Проходьте, будь ласка, але роззуйтесь в коридорі. Я тільки підлогу помила, – невдоволено кинула вона дівчатам, залишаючи їх в передпокої квартири на самоті.

– І двері не забудьте закрити на засув, – крикнула бабця вже з кімнати.

Дарина і Лера зайшли в передпокій. У квартирі стояв трохи затхлий запах, як у багатьох оселях літніх людей. Пахло старим милом і пилом. Між дверима по периметру стін, акуратно, але у великій кількості лежали різні речі. Книги перев'язані мотузками і

стрічками, пожовклі газети, стопка якихось брошур. Вся макулатура покрилася великим шаром пилу.

Дарина жадібно вдивлялася крізь сіру масу мільйонів пилинок в корінці книг і заголовки газет. Потяг до старовинних речей виявлявся завжди, коли в поле зору потрапляли будь-які предмети, які несуть свою історію. Але тут жодних відкриттів, на свій жаль, вона не зробила.

Дівчата пройшли в єдину, але дуже простору кімнату. Високі стелі створювали обсяг, але простір здавлювався величезною кількістю меблів, розташованих в кімнаті. Під величезним вікном стояв масивний дубовий стіл, накритий візерунковою скатертиною, два такого ж страхітливого вигляду табурета чомусь знаходилися по центру кімнати. Одну зі стін підпирав пошарпаний диван з комодом, а біля іншого розтягнулося вузьке ліжко з шухлядою.

– Сідайте, – суворо мовила господиня квартири і вказала на два табурети.

Дарина здогадалася, що літня жінка навмисно виставила ці предмети інтер'єру на центр кімнати. Прямо, як на допитах. Їй стало не по собі, але вона не наважилася чинити опір, тому слухняно присіла на табурет. Лера залишилася стояти.

Судячи з виразу обличчя і тону літньої пані, їй не сподобалася непогора Валерії, але вона не стала акцентувати на цьому своєї уваги, а відразу почала допит:

– Отже, що привело вас сюди, молоді дівчата?

– Для початку, пропоную познайомитися. Мое ім'я Валерія Анатоліївна, а це моя напарниця Дарина Олександрівна. Ми розслідуємо вбивство однієї особи і по ходу розслідування у нас з'явилися докази, які якимось чином пов'язані з вашою сусідкою Макаровою Марією Петрівною. Саме тому у нас є ряд питань, на які, можливо, ви зможете дати нам відповіді, – дуже серйозно заявила слідчий. – Розкажіть про свою сусідку. Ким вона була, чи є родичі? І головне питання, чому ви вирішили, що її вбили? – несподівано Лера змінила офіційний тон на м'який тембр.

Літня жінка трохи забарилася.

– Про вбивство це я так, не подумавши заяву написала. Злякалася за себе. А як доктор висновок зробив, що від зупинки серця померла моя подруга, так я і заспокоїлася. Так що в голову не беріть, – дуже нервово відповіла господиня.

– Але щось же наштовхнуло, вибачте, не знаю як вас по імені та по батькові, на думку, про те, що ваша сусідка могла бути вбита? – наполягала Лера.

– Єремея Василівна я, – з гордістю відповіла жінка похилого віку, зробила паузу, а після продовжила. – Як вам сказати. Ми з моєю сусідкою самотні жінки похилого віку, але завжди були при пам'яті, няньок не потребували. Все по дому робили самі. А тут дивлюся, щось хворіти почала моя сусідка. Ще минулої осені недуги почалися. А взимку люди до неї різні ходити стали. Я спочатку думала, що це доглядати за нею приходять, а виявилось, вирішила вона своє нажите майно розпродати. Знайшла молодь якусь, яка там в цьому, де все пишуть зараз, ну цьому комп'ютері.

– Інтернеті, – вставила Дарина.

– Точно, – підтвердила Єремея Василівна, – в Інтернеті оголошення написали. Ось до неї і стали люди ходити.

– А чому ж вона не звернулася в спеціальні організації, які доглядають за літніми людьми? – здивувалась Лера.

– Не любила вона всі ці організації. Не судить суворо, життя у неї важке було. Чоловіка поховала ще в молодості, дітей немає, сестра померла три роки тому. Останні кілька років намагалася не показуватися на людях. Все більше вдома. А цю зиму взагалі віддалилася навіть від мене, хоча раніше ми з нею були «не розлий вода», так би мовити.

– А чому віддалилася, не знаєте? Можливо, є припущення? – знову перервала Дарина.

– Ой, та я й не знаю навіть, що думати. Ми з нею знали одна одну років десять. Дві самотні жінки похилого віку. На цьому і зійшлися. Але ось коли хворіти вона почала, перестала зі мною спілкуватися як раніше. Весь час шукала привід залишитися наодинці. Я тоді думала спочатку на хворобу серйозну, навіть заразну. Думала, може, не хоче мене заразити, ось і ховається в квартирі. А як дізналася, що розпродает вона все нажите майно, то точно вирішила, скоро смерть за нею прийде, – Єремея Василівна перевела подих і продовжила. – І ось, дивлюся, ходять до неї люди і ходять, двері хлоп-хлоп з ранку до ночі. Я їй якось сказала: «Ти, Марія, дивись обережніше, люди бувають різні, мало хто на оголошення відгукнеться». І, пам'ятаю, порадила я тоді їй звернутися до мого повіреного Гнишко Леоніда Савовича. Як я зробила років два тому. Перевірена людина з контори, організує мені і похорон, і добро мое розподілить. Мені то, що вже? Запропонувала я їй, а вона і погодилась. Леонід приїхав опис зробив, все сфотографував, деякі речі відправив в бюро оцінки антикваріату.

– Вибачте, що перериваю, а коли це сталося? Ну, коли він відправив лист в бюро? – поцікавилася Дарина.

– Ну, дівчина, я таких подробиць не знаю. Пам'ятаю тільки, перед кончиною Марійка говорила, що опис зроблено і з дня на день буде складено перелік деяких речей, які віддадуть на оцінку. А що? – поцікавилася Єремея Василівна.

– Це для справи необхідно, але ви поки продовжуйте, – відповіла Лера.

Літня жінка знову скривила незадоволену гримасу, але продовжила:

– Буквально на наступний день після опису майна, можливо через день відвідав її молодий чоловік, дивний такий. До неї багато людей переходило за період торгівлі по оголошеннях в Інтернеті. Я когось бачила, когось не бачила, але той мені запам'ятався особливо. Такий похмурий. Худющий як Чахлик Невмеруший, шкіра з зеленуватим відливом, одягнений у все чорне. Я з ним на коридорі зіткнулася, коли сміття виносила. Трохи дух не випустила від жаху. Довго він у неї пробув. А на наступний день Марійка померла. Я тоді вирішила, що це смерть до неї приходила. Уявляєте, як мені було? І заяву тоді написала. Злякалася, що до мене теж прийти може.

– А що він у неї купував або про що говорили, не знаєте? – поцікавилась Лера.

– Ні, не знаю і знати не хочу, – закінчила відповідати Єремея Василівна.

Слідча підійшла до столу і почала викладати знімки один за іншим. Першою Лера вийняла фотографію вбитої дівчини.

– Скажіть, серед відвідувачів випадково не було ось цієї дівчини?

Єремея Василівна подивилася уважно на фотографію. Спочатку дивно сіпнулася, але через секунду її погляд знову став холодним.

– Ай-ай-ай, жах який. Ні, серед відвідувачів, яких бачила я, такої дівчини не пам'ятаю. Але до Марійки багато людей приходило. Можливо, і ця дівчина була серед них.

– А ось цей перстень вам знайомий? – вказала Лера на фотографію прикраси.

Літня жінка знову дивно сіпнулася. Вона уважно, не рухомим поглядом дивилася на зображення прикраси. Неначе думала над тим, чого НЕ слід казати.

– Ви знаєте, – почала вона повільно, – Марійка не одягала прикрас.

– Проте, перстень вам знайомий, – наполягала Лера. – Ви розумієте, що від ваших чесних відповідей залежить, впіймаємо ми вбивцю цієї дівчини чи ні?

Єремея Василівна видала кречучий звук. Вона все ще пильно дивилася на зображення персня.

– Я не можу сказати, що бачила саме цей перстень, але, по-моєму, вона одягала його

одного разу. Тоді я до неї на чай зайшла, довідатися про її самопочуття. Однак вона мене дуже швидко виставила, пославшись на головний біль. Тоді я ще звернула увагу, що в кімнаті вікна були зашторені, а на підлозі лежали ватмани і якісь книги. Ще мені здалося, що вона була тоді не сама в квартирі. Але я не бачила, чи приходив хтось до неї або йшов. А вже ввечері ми з нею спілкувалися, як нічого не було. Але коли я намагалася підняти тему мого денного відвідування, вона відразу ж перекладала розмову в інше русло.

– Давно це було? – запитала Дарина.

– Ні, нещодавно. Місяць тому, може більше, – відповіла Єремея Василівна.

– А чому забарилися, коли я показала вам фотографію прикраси? – запитала слідчий.

– Так через цю дивну історію. Я б, може, і перстень не запам'ятала, якби не незвичайна поведінка моєї подруги.

Дарині здалося, що Єремея Василівна чогось не договорює. Літня жінка весь час відводила погляд, особливо коли мова зайшла про перстень.

– Добре, дякуємо за відверту розмову. А ми можемо зустрітися з вашим повіреним? – змінила напрям питань Лера.

– Звичайно, можете, – відповіла господиня квартири, – я зараз дам вам номер його телефону.

Єремея Василівна підійшла до комода. Вона хвилини дві вивчала сторінки старої записної книжки.

– Ось записуйте 097 45...

Лера оперативно занесла номер в пам'ять свого мобільного телефону, ще раз подякувала господині за бесіду і хитнула Дарині, що час іти.

Вже в коридорі Єремея Василівна забарилася перед тим, як відкрити вхідні двері, щоб випустити дівчат.

– Знаєте, – почала вона, – ви можете вважати мене божевільною старою, але я ось вам що скажу. Вся ця справа нечиста. Не раджу вам туди лізти.

Вона перейшла майже на шепіт. Дарині і Лері довелося нагнатися, щоб зрозуміти, про що хоче повідомити їм літня жінка.

– Я майже впевнена, – шипіла старенька, – що Марійка займалася різними темними

обрядами. І померла від покарання.

– За якими це ознаками ви зробили такий висновок? – поцікавилась Лера.

– По-перше: її квартира завалена різними книгами по давніх культурах, обрядах та іншою літературою такого напрямку. А по-друге: у неї було багато предметів, які вона не дозволяла брати в руки, або переставляти з місця на місце.

Дарина і Лера подивились одна на одну.

– Дякуємо вам за те, що поділилися з нами своїми здогадками, – подякувала Лера Єремею Василівну і спробувала сама відкрити двері.

Але господиня квартири міцно тримала руку на дверному замку.

– Ось ви мені не вірите, я дивлюся. А ви труну перевірте, – дуже тихо прошепотіла Єремея Василівна.

– Що вибачте? – здивувалась Лера.

– Що чули. Даю вам сто відсотків, тіла там не знайдете. Я коли заяву подала про вбивство, так мене навіть на впізнання не пустили. Але ж у Марійки родичів то не було.

– А на похоронах ви були присутні? – припустила Лера.

– А як же. Але труна була закритою. Пояснили це тим, що після розтину невдало зашили, тому провели церемонію швидко. Я з того часу мордуюся своїми здогадками. Шахрайство це все. А по ночах, мені здається, я чую голоси з її квартири.

У Дарини по тілу побігли мурашки. Вона хотіла швидше залишити неприємну співрозмовницю. Лера також занервувала, хоча цього не виказувала. Слідча в черговий раз подякувала Єремею Василівну за розповідь. Після чого наполегливо повернула ключ у дверному замку. Їй, як і Дарині, хотілося якомога швидше опинитися за межами похмурої квартири.

На вулиці виявилось по-весняному добре. Вмить випарувався неприємний осад після старої квартири, де тхне пилом і господарським милом.

– Як щодо того, щоб перекусити? – поцікавилась Лера. – Тут недалеко є непогане кафе. Там можемо з'їсти по сендвічу.

– Ти після всього почутого можеш думати про їжу? – здивувалась Дарина.

– А що? Не обідати тепер? Я, насправді, не особливо вірю в усі ці вигадки про духів і порожні труни. Хоча я б перевірила інформацію. Правда, не знаю поки яким чином, тому як отримати дозвіл на ексгумацію тіла практично неможливо. Але поки я не з'їм сендвіч, ніякого розслідування не буде, – заявила слідчий.

– Хіба можна відволікатися в такі серйозні моменти, які вимагають негайних дій? – не припиняла обурюватися Дарина.

Лера розсміялася.

– Негайних дій вимагає мій шлунок, – знову незрозуміло пожартувала слідчий. Лера попрямувала своєю витонченою ходою до автомобіля, даючи зрозуміти Дарині, що відставати не варто.

До кафе дівчата їхали мовчки, кожна занурена в свої думки. Дарина замислилась над розповіддю Єремеї Василівни. Після розмови з сусідкою Макаровою можна було б припустити, що перстень потрапив до вбитої дівчини через оголошення про продаж в Інтернеті. Однак прикраса прийшла на оцінку, а це означає, повірений провів опис майна до моменту придбання вбитою персня у Марії Петрівни. Інакше прикраса не потрапила б до переліку опису майна. Тоді виходить, що Макарова продала прикрасу десь в проміжку після опису, але перед смертю і нічого не доповіла повіреному. Інакше він би не відправляв перстень на оцінку. Але знову нестиківка. Макарова не мала права продавати прикрасу після опису. Вона зобов'язана була довести до відома свого повіреного, щоб той вніс зміни в переліку. Занурена в свої думки, Дарина прокинулася, коли сиділа за маленьким столиком у затишному кафе.

– Ти що будеш? – запитала її Лера. – Можу порадити сендвіч з шинкою. Дуже смачний.

– Так, – неуважно відповіла Дарина.

Лера зробила замовлення: два сендвіча з шинкою, апельсиновий сік для своєї напарниці і каву з молоком для себе.

– Ти десь далеко, – звернулася вона до Дарини. – Невже на тебе справило таке враження відвідування Єремеї Василівни?

– А? – перепитала Дарина. – А ні, просто я замислилася про збіги. Мені приходить на оцінку перстень, ця ж прикраса виявляється на трупі вбитої дівчини. Господиня персня теж мертва. Загадковий відвідувач, який навів жаху на Єремею Василівну. Тобі не здається все це дивним?

– Здається. І чим далі я намагаюся розібратися в цій справі, тим більш заплутаною вона стає. Спробуємо пролити світло на те, що відбувається, коли поговоримо з повіреним, як

його там Леонід Савович, здається. Давай доідай сендвіч і поїхали.

Зараз мила витончена Валерія перетворилася на справжнього слідчого. Навіть погляд змінився, а голос став нижчим. Дарині ставало моторошно від таких змін в поведінці напарниці. Різкі перепади від ніжної дівчини до суворого представника закону лякали. У Дарини рівний характер, тому людей з перепадами настрою вона намагалася уникати. Але тут вибирати не доводилося. Тим більше Дарина розуміла, що кожна професія залишає свій відбиток.

Дівчата розплатилися за обід і поїхали у бік офісу компанії «Ангельські крила», де Лера попередньо домовилася про зустріч з Гнишко Леонідом Савовичем.

Облуплений вхід з дешевою вивіскою не вселяв довіри. Скрипучі двері оповістили всіх співробітників про те, що до них прийшли відвідувачі.

– І як можна доручати своє майно такій конторі? – запитала Дарина.

– А ти думаєш, бабусі з дідусями сюди приїжджали хоча б раз? – з посмішкою відповіла Лера.

Повірений виявився досить приємним у спілкуванні. Пухкий, невисокого зросту рожевощокій чоловік років тридцяти п'яти. Його очі посміхалися, від нього ішли позитивні емоції. Він абсолютно спокійно пішов на контакт. І незабаром допит перетворився в приємну бесіду.

Лера, як справжній слідчий, вирішала не ходити навколо. Вона з першого ж питання перейшла до справи:

– Ви, Гнишко Леонід Савович?

– Абсолютно вірно, саме я, – посміхнувся повірений.

– Ви можете розповісти нам про Макарову Марію Петрівну. Де ви познайомилися, які справи вели для неї, – продовжила Лера.

– Мене з нею познайомила Єремея Василівна, сусідка Марії Петрівни. Наша фірма веде її справи.

– А чим конкретно займається ваша фірма? – поцікавилась Лера.

– Взагалі-то у нас багато напрямків, але один з них, це допомога в оцінюванні майна з подальшим продажем на аукціонах. У нашій країні не прийнято готувати заздалегідь заповіти. А потім починаються проблеми з нерухомістю, антикваріатом, речами,

предметами інтер'єру. Ось тут і вступає в справу наша фірма. Ми допомагаємо по максимуму безболісно з вигодою вирішити всі проблеми зі спадщиною.

– А що ви робите з майном самотніх людей, наприклад, таких, як Марія Петрівна або її сусідка? – поцікавилася Лера.

– Якщо до нас звертаються такі клієнти, то ми за життя проводимо опис майна. Власник підписується під переліком, ми укладаємо договір і складаємо заповіт. Далі проводиться робота згідно з укладеним договором. Ось Макарова хотіла, щоб всі предмети, що представляють собою цінність, продали за великі гроші. А потім ці гроші віддали до дитячих будинків. Все йшло добре до того часу, поки я не дізнався про смерть своєї клієнтки. Звичайно, за договором вступає в силу її заповіт, який дозволить довести справу до кінця, але тепер буде більше паперової тяганини. Діти з дитячих будинків ще не скоро отримають спадок, – Леонід Савович перевів подих і продовжив. – Що ж стосується Єремеї Василівни, то там трохи інша історія. Вона хоче дожити свій вік серед накопичених за життя речей. Таким чином, тільки після її смерті ми зможемо зайнятися її майном, хоча опис вже проведено і все завірено.

– А ви не знаєте, чому Макарова вирішила раптом зайнятися продажем свого майна? – поцікавилася Лера.

– За її словами вона відчувала свою швидку смерть, тому не хотіла, щоб нажите за все життя добро виявилось розкраденим.

– Все одно дивно, – не вгамовувалася Лера. – Навіщо тоді треба було спочатку звертатися до сторонніх людей, а не відразу передати все в дитячі будинки?

– Чому дивно? – здивувався повірений. – Антикваріат в дитячих будинках нікому не потрібен. Набагато цінніша грошова допомога. Але Макарова Марія Петрівна не знала про існування такої фірми, як наша. Тому намагалася організувати продаж свого майна самостійно. Там є предмети, які, на мій погляд, мають цінність. Вони дбайливіше будуть зберігатися у колекціонера, який знає вартість своєї покупки, ніж у якогось підлітка або барахольщика.

– До речі про предмети, – мовила Лера. – Ми з вами зв'язалися по одній справі, в якій фігурує розкішний перстень. Цей же перстень було надіслано в бюро оцінки антикваріату незадовго до того як... – тут Валерія перервалася і перемкнулася на Дарину. – Що ж експерт зі старожитностей, твоя черга закидати питаннями Леоніда Савовича.

Дарина посміхнулася. Вона залізла в сумку, щоб вийняти звідти золотий перстень з рубіном.

– Ось, – простягнула вона прикрасу повіреному. – Цей же перстень є серед надісланих

вами предметів на оцінку, але він також фігурує в одній справі, розслідуванням якої ми займаємося. Скажіть ви пам'ятаєте цю прикрасу?

– О так, – дуже голосно відповів Гнишко. – Я його добре запам'ятав. Перстень вельми незвичайний. Судячи з розмірів каменю і кількості золота в оправі, може виявитися дуже коштовним. Тільки от не пригадую, щоб я його комусь віддавав. Він повинен знаходитися серед цінних речей в квартирі покійної.

– Ви впевнені, що не міг перстень опинитися поза квартирою? – поцікавилася Дарина.

– Абсолютно. Я точно пам'ятаю, як відклав цю прикрасу в окрему нішу, де зібрав ще деякі особливо цінні предмети з майна Макарової.

– Скажіть, а Макарова нічого не розповідала про цей перстень? Звідки він у неї? Що він означав для неї? – продовжувала цікавитися Дарина.

– Та начебто ні, – замислився повірений. – Але я точно знаю, що вона віддавала його виставляти на продаж через Інтернет. Якщо чесно, у мене склалося враження, що Макарова забула про цінність своїх речей, в тому числі прикрас. І просто хотіла швидше від усього позбутися.

– Хм, дивне завзяття. А вам не складно буде надіслати мені перелік речей, який ви склали у Макарової? – попросила Дарина.

– Так звичайно. Я сьогодні ж перешлю його по електронній пошті, – відповів Леонід Савович.

Дівчата попрощалися з повіреним. Лера довезла Дарину до відділення, де залишився припадати пилом мініатюрний «Гольф». Обговоривши перший повноцінний день розслідування, напарниці роз'їхалися по домівках.

Вдома Дарину чекав порожній холодильник і заспаний Муська, який мило мружився.

– Привіт, Муська, – мовила з порога Дарина своєму вихованцеві. – Як твій день? Спав?

Вона підняла kota на руки. Дарина потерлася щокою об його м'яку шерсть.

– Ого, та ти погладшав і підріс, як мені здається. Ось що означає сімейне життя. Муська у відповідь нявкнув.

– Давай тебе погодуємо, – запропонувала турботлива господиня.

Дарина доверху наповнила миску kota, захопила з кухні старі сухарики і відправилася в

кімнату працювати на ноутбучі. З моменту спілкування з сусідкою Макаровою, її турбувала одна ідея, яку їй не терпілося втілити в життя. Якщо деякі з речей Марії Петрівни виставлялися на продаж в Інтернеті, тоді можна спробувати знайти тих людей, до яких Макарова звернулася до повіреного. Найімовірніше, перемовини з покупцями вели саме вони. Залишалося тільки знайти в Інтернеті оголошення з речами Макаровою.

Дарина перевірила свою електронну пошту, на яку Леонід Савович вислав папку з каталогом предметів з квартири Макаровою. Перелік виявився досить значним. Там було багато книг, два сервізу, ваза, старий комод, дві статуетки, ще багато різних дрібниць і прикраси, серед яких значився перстень з великим рубіном. Дарина вирішила, що найефективніше буде шукати продавця за наданою літературою. Тим більше що добірка виявилася досить неординарною.

За переліком книг було більше двох сотень. Дарина почала перераховувати їх вголос:

– «Історія Стародавнього Риму», «Історія древньої Греції», «Енергетичні точки Київської Русі», «Містичні тварини», «Енциклопедія чаклунства і демонології», «Енциклопедія символів і знаків», «Історія третього рейху». Яка дивна добірка. Бабулька явно була не простою.

Дарина прийшла до висновку, що якщо така література була виставлена на продаж, то обов'язково знайдеться серед мільйонів сайтів. Вона набрала: «Продам книгу Енергетичні точки Київської Русі». І ось поталанило, перше ж посилання видало їй оголошення про продаж цієї енциклопедії. Дарина зайшла на сайт. Вона нарешті знайшла, що шукала. Великий перелік книг, який пропонувався за низькою ціною. Персня з великим рубіном серед перелічених товарів не виявилася, але більша частина виставленою на продаж літератури належала Марії Петрівні. Нижче в оголошенні висвітився номер продавця і його ім'я – Родіон. Дарина подивилася на годинник. Стрілки показували без десяти хвилин десять. Запізно, але жага відповідей пересилила порядність. Вона набрала номер з оголошення.

– Алло, – відповів їй голос хлопця.

– Привіт, я телефоную по оголошенню, – намагаючись спокійно говорити в трубку, відповіла Дарина.

– По якому? – поцікавився молодий чоловік.

– Е-е, – забарилася Дарина, – ось тут є книга «Енергетичні точки Київської Русі», хотіла б її придбати.

Настала пауза. Було чутно, як співрозмовник шарудить папером.

– Ви знаєте, – нарешті відповів він, – на жаль, це оголошення вже не актуальне. Я, мабуть, забув його прибрати. Весь товар проданий.

– Невже нічого не залишилося? – награно обурилася Дарина. – Мене зацікавила ще одна книга «Історія третього рейху», я готова заплатити непогану суму.

Знову настала пауза.

– Я не впевнений, але, можливо, щось могло залишитися. Якщо ви не проти, я вам зателефоную вранці. Мені необхідно перевірити по каталогу, чи є ця книга в наявності, – запропонував молодий чоловік.

– Ой, давайте краще я вам зателефоную. Коли буде зручно?

– Завтра годині об одинадцятій ранку. Я буду готовий відповісти по вашому запиту, – відповів молодий чоловік.

– Дякую, – подякувала задоволена Дарина і поклала слухавку.

Тепер вона аналізувала розмову. Звідки цей хлопець дізнається, чи залишилися книги в наявності? За словами повіреного, весь товар знаходиться в квартирі, а господиня на небесах. Дарина розуміла, вийти на цього продавця необхідно обов'язково. Він виставив в оголошенні дуже багато літератури, що належала Макаровій. Можливо, крім книг Родіон займався продажами інших речей, серед яких міг опинитися перстень. Дарина міркувала, збираючи логічні ниточки в клубок. Але, на її жаль, було занадто багато нестиковок, деякі з яких зможе роз'яснити тільки продавець. Залишалося дочекатися ранку.

Глава третя

Ранок як завжди почався з будильника. Очі відмовлялися відкриватися, хоча Дарина вже почала відчувати хвилювання перед майбутньою розмовою з продавцем книг. Прокинутися її змусило ниття голодного кота. Вона в напівдрімоті наповнила миску вихованця, прибрала його лоток і пішла у ванну.

Стрілки переповзли на дев'яту ранку. Дарина спізнювалася на роботу. Вона представила суворе обличчя шефа, який напередодні вирішував питання з поліцією.

За вікном блакитне небо змінилося сірими хмарами. Великі краплі барабанили по козирку над вікном. Почався перший теплий весняний дощ. Все навколо відразу стало сумним.

Кудись зник вчорашній запал. Дарині не хотілося ні розслідувань, ні розкриття таємниць. Тіло хилило на сон, з'явилося бажання залізти назад під теплу ковдру і заснути. Підбадьорив дівчину дзвінок її керівника. Веніамін Тихонович поцікавився як у неї справи. На питання: «Чи не хоче вона попрацювати?». Дарина відповіла, що розслідування триває і через кілька хвилин вона поїде зі слідчою допитувати першого підозрюваного.

Дарина не любила брехати, тим більше Веніаміна Тихоновича, але сидіти в курному кабінеті в таку погоду взагалі не хотілося. З інтонації керівника було зрозуміло, що він не дуже задоволений таким розвитком подій, але наполягати на присутності своєї підлеглої на робочому місці не став. Після розмови з шефом Дарина залізла назад під ковдру. Муська, природно, тут як тут. Вона занурилася в дрімоту, але заснути не виходило через кількість думок, які вже прокинулися і волали до дій. Стрілка ліниво переповзла на позначку 10:00. Телефонувати продавцеві було ще рано, але чекати Дарина вже не могла. Їй не терпілося отримати інформацію від Родіона.

– Вітаю, – привіталася Дарина, коли почула в слухавку вже знайомий голос молодого чоловіка. – Я вчора телефонувала з приводу книги, пам'ятаєте?

– Так, вітаю. Я дізнався про наявність, вам пощастило «Історію третього рейху» ще не продали, так що у вас є можливість її придбати.

– Відмінно, – зраділа дівчина, – як я можу її забрати? І назвіть вартість, будь ласка.

– «Історія третього рейху» це рідкісне видання, рік випуску 1952. Вийшла книга обмеженим тиражем, вартість такої книги триста доларів, – невпевнено відповів хлопець.

– Хм, а чи не за дорого для книги? – на всякий випадок запитала Дарина. Вона пошкодувала, що не поцікавилася у свого друга Максима, який спеціалізується на періоді Великої Вітчизняної війни, скільки може коштувати таке видання.

– Ну, взагалі-то я можу віддати вам її зі знижкою, наприклад, за двісті вісімдесят доларів, – швидко погодився продавець.

Дарина, про себе, похвалила свою кмітливість і підтвердила про готовність придбати «Історію третього рейху» за двісті вісімдесят доларів. Їй необхідно було виглядати природно. Працюючи з аукціонними домами вона знала, що такого роду товар завжди оскаржується в ціні. Дарина ризикувала втратити продавця, торгуючись за знижку, але їй було потрібно перевірити рівень знань хлопця в аукціонній справі.

Дарина домовилася з Родіоном про зустріч в парку Тараса Шевченка, біля пам'ятника через годину. Після закінчення розмови з продавцем вона зателефонувала Валерії. На шляху до автомобіля Дарина детально розповіла про своє просування в розслідуванні. Про те, як шукала товар в Інтернеті, як знайшла оголошення з книгами з переліку

Макарової. Розповіла, як зателефонувала і домовилася про зустріч. Лера не мала часу довго сварити недосвідчену напарницю, тільки попросила, щоб наступного разу Дарина спочатку ділилася планами з нею, а вже потім, під чітким наглядом і з дозволу керівництва починала діяти. Ще Лера м'яко натякнула, що функція Дарини проводити консультації в ході розслідування, хоча і похвалила її за відмінну роботу. Наостанок попросила не вступати самій в перемовини з продавцем, а дочекатися її.

Годину потому Дарина вже знаходилася біля пам'ятника Тарасу Григоровичу Шевченко. Через дощову погоду парк виглядав безлюдним, рідкісні перехожі бігли по мокрих плитках, прикриваючись парасольками. Дарина нервувала, тому що приїхала раніше ніж Лера. Її лякало, що продавець може прийти раніше слідчого. Через хвилин двадцять очікування, вона повернулася на своє ім'я. Лера, закутуючись в плащ, бурчала про те, що невже не можна було призначити зустріч де-небудь в сухому місці. Дарина розсміялася.

– Нічого смішного не бачу, – огризнулася слідчий.

– Хтось встав не з тієї ноги? – весело запитала Дарина.

– Ні, я просто не люблю таку погоду, – вже спокійніше відповіла Лера. – Ну, і де наш продавець?

– Чекаю. Сподіваюся, він не злякається, – з надією в голосі відповіла Дарина.

Родіон запізнювався. Минуло сорок хвилин після призначеного часу, коли до дівчат підійшов невисокого зросту хлопець років вісімнадцяти. Зовні він виглядав солідно. Класичного покрою брюки, потерте, але чисте темно-синє пальто, біла сорочка, начищені туплі. В руках портфель, як у міністра. Єдине, що виділялося з усього ділового ансамблю – це зелена, величезних розмірів, парасолька. Швидше вона підходила для походів на пляж, ніж для прогулянок під дощем.

– Привіт, серед вас є Дарина? – звернувся він до дівчат.

– Так, – поспішила відповісти Дарина, – це я.

– Дуже приємно. Я приніс вам те, що ви просили.

Хлопець незграбно відкрив портфель і витягнув звідти значних розмірів книгу. Він обережно передав її Дарині.

– А вам не шкода прямо під дощем продавати такий раритет? – втрутилася Лера. – Пропоную пройтися до перехрестя, там є затишне кафе.

Хлопець помітно напружився.

– Я не придбаю товар, поки його не перевірю. А під дощем це проблематично. Не хочеться псувати предмет колекціонування, – швидко пояснила Дарина.

Хлопець схвально захитав головою, сховав книгу і слухняно пішов за Лерою, яка досить швидко попрямувала убік перехрестя.

Невелике, але затишне кафе виявилось майже порожнім, тільки парочка студентів про щось сперечалися в самому кутку крихітної зали. Новоприбулі відвідувачі розмістилися за столиком. Сонна офіціантка знехотя підійшла прийняти замовлення.

– Нам три кави, будь ласка, і рахунок, – відрубала Лера.

Дарина хотіла додати, що їй з молоком, але офіціантка пішла геть в одну мить.

– Отже, молодий чоловіче, пропоную познайомитися. Дарину ви вже знаєте, а мое ім'я Валерія, – м'яко, але якимось дуже напористо почала Лера.

– Дуже приємно, – перелякано відповів хлопець, – а мое ім'я Родіон.

– Дуже рідкісне ім'я, – помітила Лера.

Хлопець знизав плечима. Молодий підприємець помітно нервував. Його голос став вище, а долоні залишали вологі відбитки на гладкій поверхні столу.

– Мені здається, я вас зараз засмучу, – продовжила Лера, – ми не справжні покупці. Я слідчий, а вона консультант в одній неприємній справі.

Родіон позеленів. Він явно не очікував такого повороту подій. Тепер до його хвилювання додалося тремтіння в голосі. Хлопець спробував щось запитати, але вийшло невиразно і пискляво. Навіть Дарина занервувала. Вона не знала, чого можна очікувати від слідчого при виконанні.

– Та не переживайте ви так, – заспокоїла Лера хлопця. – Ми тільки хочемо отримати інформацію. Обіцяю, вам і вашому бізнесу нічого не загрожує.

Дарина скоса подивилася на свою напарницю. Вона відчувала, що люб'язний тон – це пастка.

Хлопець злегка розслабився. Принесли каву. Аромат гарячого напою трохи розсіяв напруженість в повітрі.

– Отже, Родіон, – почала свій допит Лера. – Розкажіть нам, звідки у вас книга «Історія

третього рейху»?

– Від бабусі, – трохи вагаючись, відповів хлопець.

– Від якої бабусі? – поцікавилася Лера.

– Від моєї бабусі, – відповів молодий чоловік.

– І яке ім'я у вашої бабусі? – продовжувала допитувати слідчий. – Але перш, ніж ви відповісте, пам'ятайте, перевірити родинні зв'язки мені не важко, а за неправдиву інформацію можна потрапити до в'язниці.

Хлопець зробив довгий ковток кави.

– Так, Родіон, – Валерія різко змінила свій люб'язний тон на загрозовий, – давай домовимося. Якщо ти хочеш через п'ятнадцять хвилин відправитися назад додому, а не у відділення поліції, то будь ласкавий говорити тільки правду. Ми вже володіємо деякою інформацією і без зусиль визначимо, брешеш ти чи ні. Домовилися?

Тепер хлопець почервонів. Він ледве видно ствердно хитнув головою. Лера продовжила, повернувшись знову до свого оксамитового тембру.

– Отже, повторюю своє запитання. Яким чином у вас виявилася книга «Історія третього рейху»?

– Ця книга належала одній літній жінці. Вона вирішила виставити на продаж деяке своє майно, – відповів Родіон, зробив паузу, а після продовжив. – Ми з другом займаємося торгівлею різних старих речей. Я вчуся на історичному факультеті і трохи розбираюся в антикваріаті. Ось ми ходимо по блошиних ринках, там шукаємо предмети, які можна потім перепродати. Багато на такому не заробиш, але на дрібні потреби вистачає. Тим більше, це корисно для майбутньої професії.

Дарина захотіла, вона згадала себе у вісімнадцять років і свою жагу до старих речей. Родіон замовк.

– І? – Лера чекала продовження розповіді.

– Якось мій друг вигдав зробити оголошення, що ми допомагаємо реалізувати старі речі за відсоток з угоди. Я погодився на таку пропозицію. Ми роздрукували оголошення і розклеїли їх на будинках. Довго ніхто не відгукувався, але одного разу зателефонувала жінка і запросила до себе, щоб ми зайнялися продажем її речей.

– Ім'я жінки Марія Петрівна? – поцікавилась Лера.

– Так, Марія Петрівна. Вона передала нам стопки книг і деякі речі. Ми склали перелік, зробили фотознімки, після чого помістили оголошення в Інтернеті. Далі діяли за обумовленою схемою. Нам телефонували покупці, ми домовлялися про ціну. Якщо покупця влаштовувала сума, то призначали зустріч на квартирі Марії Петрівни. Вона віддавала товар, а ми отримували відсоток від вдалої оборудки.

– А багато людей зверталось за оголошеннями? – запитала Лера.

– Так дуже. В основному цікавилися книгами. Але, на жаль, багато продати не вийшло, тому що товар або не відповідав вимогам, або не підходила вартість.

– А як «Історія третього рейху» виявилася у вас на руках? – продовжувала наступ Лера.

Хлопець знову зам'явся.

– Розумієте, Макарова заборонила виносити товар за межі квартири, тому дала мені дублікат ключів. Я був здивований таким проявом довіри, але як виявилось, Марія Петрівна дійсно часто була відсутня в квартирі. Траплялося, що нам з другом доводилося без її участі демонструвати товар. Але продавала завжди тільки Марія Петрівна. А ми потім отримували свій відсоток.

– Я так розумію, книгу «Історія третього рейху», ви забрали з квартири? – запитала Лера.

– Так, але я тільки за книгою, – швидко відповів Родіон.

– Але ж Марії Петрівни вже немає серед живих. Ви про це знаєте, але все одно продаєте її речі? Це називається пограбуванням, – констатувала слідчий.

Юнак почервонів і опустив очі.

– Так, я вчинив погано. Мені не слід було повертатися в квартиру після смерті Марії Петрівни.

– А вам відомо, молодий чоловік, що майно покійної описано повіреним, якого вона найняла ще за життя? Якщо чогось з переліку не дорахуються в квартирі, а потім ці речі раптом сплинуть десь, то у вас можуть виникнути серйозні проблеми з законом, – суворо вимовила Лера.

– Я-я-я, не знав про таке. Мені нічого не казала Марія Петрівна. Вона навпаки квапила нас з продажем, чесне слово, – Родіон так щиро відповів на питання, що ні в одній з дівчат не виникло навіть тіні сумніву щодо його слів.

– Припустимо, – сказала слідчий, – а чому був такий поспіх? Марія Петрівна не ділилася, випадково, своїми думками?

– Вона якось сказала, що почувається недобре, і їй не хотілося б, щоб після її смерті предмети антикваріату розграбували або взагалі викинули.

– Добре. З цим розібралися. Тепер твоя черга, – звернулася Лера до своєї напарниці.

Дарина витягнула перстень з сумки і поклала його перед Родіоном на стіл.

– Скажіть, вам знайомий ось цей перстень?

– Так, це одна з небагатьох прикрас, які були віддані на продаж, – відповів молодий чоловік. – Точніше віддано було багато, але ми не наважилися брати ті, на яких є проба дорогоцінного металу. Продавати книги або вазочки – це одне, а ось ювелірні прикраси, зовсім інше. На персні немає жодних позначок. Тому ми з другом вирішили, що це всього-на-всього якісно зроблена біжутерія, ось і залишили в переліку на продаж.

– Взагалі-то це чисте золото, а камінь справжній рубін, – спокійно відповіла Дарина.

– Я-я-я, не знав, – знову перелякано відповів Родіон, – я був впевнений, що це звичайна біжутерія.

– Не хвилюйтесь, – поспішила заспокоїти його Дарина, – ми вам віримо. Розкажіть краще, хто ним цікавився і коли.

– Мені запам'яталися два покупці. Приблизно місяць тому зателефонував хлопець. Ми домовилися про зустріч на квартирі Марії Петрівни. Покупець довго розглядав перстень, потім сказав, що він йому не підходить і пішов, а через два дні знову зателефонував. Він все-таки вирішив придбати прикрасу, але я повідомив, що прикрасу вже заброньовано. Покупець дуже довго мене вмовляв, пропонував заплатити будь-які гроші. Але я пообіцяв молодій дівчині притримати перстень. Вона зателефонувала буквально на наступний день після наполегливого хлопця. Дівчина відразу повідомила, що готова придбати прикрасу. Як завжди зустріч я призначив у квартирі Марії Петрівни. Я намагався повідомити господиню, але вона не відповідала. Тоді я вирішив, що Марія Петрівна знову кудись поїхала, тому сам зустрів дівчину і продав перстень. Гроші залишив на комоді. Кілька разів в той же день телефонував, щоб повідомити про успішний продаж, але безрезультатно. А через добу дізнався про смерть Марії Петрівни.

Хлопець зробив паузу і вже тихо додав:

– Вибачте.

– А чому ви раптом самі вирішили продати товар? Ви ж казали, що всіма угодами на фінальному етапі займалася Марія Петрівна, – поцікавилась Лера.

– Так, але дівчина заплатила готівкою за перстень дві тисячі доларів, – відповів Родіон.

Дарина з Лерою обмінялися поглядами.

– А ви пам'ятаєте тих покупців? – запитала Дарина.

– Звичайно. Хлопець залишив неприємний осад після презентації. Весь одягнений в чорний одяг. На наркомана схожий. А дівчина така приємна виявилася, молода, сором'язлива. Я навіть здивувався тоді звідки у неї такі гроші.

– А докладніше, – попросила Лера.

– Ну, хлопець такий високий, худорлявий, чорне сальне волосся сторчма на всі боки, руки худючі. Дівчину пам'ятаю погано. Звичайна, мила, приємна, посміхалася. Особливість у неї була одна. Вона праву руку якось дивно вивертала.

– Дивно це як? – втрутилась Лера.

– Навіть не знаю, як пояснити. Не так як у всіх людей. Я її з цієї особливості і запам'ятав. Навіть обличчя вам не зможу описати. Весь час дивився на її руку.

Лера полізла в папку за фотографіями вбитої.

– Подивіться, будь ласка, на знімки. Це, випадково, не та молода особа, яка купила перстень? – звернулася слідчий до молодого підприємця.

Родіон дивився на зображення витріщеними очима. Дарині здалося, що хлопець ось-ось знепритомніє.

– Родіон, – звернулася Лера до хлопця.

– Аааа, – отямився молодий чоловік. – Я не впевнений але, по-моєму, це та дівчина.

Він злякано подивився на слідчого.

– А ви з нею про щось балакали, вона вам що-небудь розповідала? – запитала слідчий.

– Ні, нічого не обговорювали крім покупки персня. Запам'ятав лише її ім'я – Мілена. Дуже незвичайне і гарне, – відповів Родіон.

– Це вже щось. А ім'я хлопця не пам'ятаєте? – поцікавилась Лера.

– Ні, – похитав головою Родіон. – Я навіть не пам'ятаю, щоб він мені його називав.

– А у вас не залишилося випадково номера телефону того хлопця? – поцікавилась Дарина.

– Навряд чи. Мені багато телефонували з того часу. Зараз навіть в пам'яті телефону номер не зберігся.

– Зрозуміло, – відповіла слідчий. – Цього разу я не буду вдаватися до букви закону за торгівлю краденими речами, але попереджаю, точніше раджу. Уважніше ставтеся до заробітку на послугах посередника. І ще, ось моя візитка. Це на випадок, якщо з'явиться загадковий Чахлик Невмирущий. Книгу, як ви розумієте, я конфіскую. І прошу віддати ключі від квартири Марії Петрівни.

– Дякую, – ледве чутно подякував Родіон, передаючи в'язку ключів слідчому.

Дівчата розплатилися за каву і вийшли з кафе, залишивши на самоті переляканого молодого підприємця.

Вже, будучи на вулиці, Лера звернулася до Дарини:

– Ти замислилась про те ж, що і я?

– Поїхати на квартиру Марії Петрівни і відкрити ключами двері?

Лера розсміялася.

– Ні, порушувати поки закон ми не будемо, – відповіла Лера. – Я думаю, що Марію Петрівну таки вбили. І зробив це ось той дивний покупець.

– Це ще чому? – не зрозуміла Дарина.

– Дуже багато збігів. Худорлявий покупець, про якого нам розповів Родіон, підходить за описом на того, хто заходив у наше відділення на наступний день після вбивства дівчини. Якийсь суб'єкт, дамо йому назву Р, намагався умовити чергового допустити його на впізнання руки, на якій явно впізнав перстень.

– Зачекай-зачекай, – перервала її Дарина. – Звичайно, все дуже підозріло, але до чого тут вбита Макарова? Так, я згодна, Чахлик шукає перстень. Але навіщо йому вбивати Макарову, якщо прикрасу він так і не отримав? Міг убити, якщо б не хотів платити за товар. І то, вихопив би і втік, хто його наздожене? Старенька? Ні. Загадковий хлопець явно

керувався іншими мотивами. Я із сумнівом ставлюся, що саме він вбив нещасну. А інакше вбив би не Макарову, а Родіона. Він же з ним зустрічався раніше, ніж з Макаровою. Якщо взагалі вони перетиналися з власницею прикраси.

– До речі, і його ж бачила сусідка Марії Петрівни, – нагадала слідчий, зробила паузу, а після додала, – хлопець погодився не відразу на покупку прикраси, а тільки на наступний день. Чому?

Дарина знизала плечима.

– Так, ладно. Будемо мудрувати по мірі надходження нової інформації. Я поки не в силах звести все до купи, але точно можу сказати, що цей перстень не простий, якщо на нього такий попит. Раджу тобі його здати у відділення, поки не закінчиться слідство, а потім можеш забирати і вивчати його історію скільки влізе, – запропонувала Лера.

– Ні-ні, – поспішила відповісти Дарина. – Я її нікуди здавати не буду. Ніхто не знає, що перстень у мене. І до того часу, поки це таємниця, ти можеш ні за що не хвилюватися.

Лера скривила незадоволену гримасу.

– Пропоную тобі покопатися в історичних архівах. Може, знайдеш щось про прикрасу, – запропонувала Лера.

– Домовилися. Керівник буде радий, що я з'явлюся на роботі, – відповіла Дарина.

– Ось і відмінно, а я пошукаю дівчину з ім'ям Мілена, – підсумувала Лера.

Дівчата попрощалися і пішли кожна по своїх справах. Лера у відділення, а Дарина в офіс бюро антикваріату.

В офісі, незважаючи на недавню спробу пограбування, панувала спокійна атмосфера. Дарина пройшла до свого кабінету. Вона не уявляла собі, з яких архівів почати пошук інформації для персня. Якби цей предмет антикваріату мав цінність, то на нього в базі були б записи. Але нічого, жодної документації. Дарина почала пальцями масажувати скроні. Вона зайшла в глухий кут, з якого не бачила виходу. Хоча...

Дівчина взяла перстень і вийшла в приймальню.

– Доброго дня, – звернулася вона до секретаря. – А Веніамін Тихонович у себе? Я можу до нього потрапити?

– Зараз спитаю, – відповіла помічниця.

Секретар зробила запит по телефону, після чого ствердно хитнула у бік кабінету керівника. Дарина пройшла всередину.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=65302523&lfrom=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.